Akbaba

Bir köşkün dört aylığına kırkbin lira kira istediler - Milliyet -

Tercüman — İşte baylar, milletler arası kira rekorunu kıran köşk!..

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

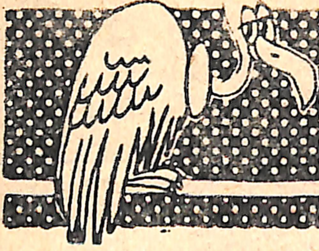
cem'an **800.000** lira

FAAL d-454

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 331 C.: 13 17 TEMMUZ 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

SAMET AĞAOĞLU'NUN MAZİSİ

SİZİN de bir maziniz vardır Samet Bey. Meclis arkadaşlarınız ne düşünürler, bilmem. Ama ben, ne zaman sizi kürsüde görsem, gözlerimin önünde o mazi canlanır.

Nedir bu mazi?.. Beraber hatırlamak, size de hazin bir saadet verecektir muhakkak.

Siz, kitaplar dolusu acılarınızı bir yana bırakınız, nadir bahtiyarlardansınız. Öyle bir evde doğdunuz, öyle bir evde büyüdünüz ki, kulağınızda ninni sesinden, masal tekerlemesinden çok, politika çekişmeleri, bilgi çatışmaları, ideal kavgaları vardır. Babanız Ahmet Ağaoğlu, yalnız bir Üniversite Profesörü değil, yalnız bir politika başyazarı değil, Türkçülük idealinin bayrağını taşıyan sayılı milliyetçilerden biriydi de!

Evinizde, memleket aydınlarının toplanmadığı, tam bir bilim hürriyeti içinde konuşmadığı gün olmazdı.

Tefekkür hayatımızın o bahtiyar yıllarında, büyük Osmanlı Süleyman Nazif kadar, büyük Türkçü Ziya Gökalp ile de babanızın nasıl tatlı, nasıl acı, nasıl öfkeli kavgalar ettiğini, yirmi yaşımın en güzel rüyaları olarak hâlâ, içim o günleri özleye özleye hatırlarım.

İşte benim genç dostum Samet Ağaoğlu, siz, belki de başka bir aile çocuğuna nasip olmıyan bu hava içinde doğdunuz, büyüdünüz. Sizi, bitirdiğiniz mektepler, okuduğunuz kitaplardan çok bu hava, bu ilim havası, bu ideal havası, bu hürriyet havası yetiştirdi.

1946 dan sonra, beş yıl, meydan meydan, Türk milletinin gördüğü, dinlediği, tanıdığı Ağaoğlu budur.

Siz, ensenizde, berber makasını aylarca unutmuş kıvır kıvır saçlarınız, sıkılmış yumruklarınız ve ancak sizin görebildiğiniz bir uzağa dalmış gözlerinizle, topraktan kilonuzu aşan sesler çıkararak yürürken, ben hayalimde, Fransa ihtilâlini yaprak yaprak çevirir, oradan çıkmış birini görür gibi olurdum!

İşte, sizi ne zaman görsem, hattâ bütün hafızası yerinde vatandaşlarınız sizi ne zaman görseler bu maziyi, bu beş yıllık maziyi hatırlıyorlar.

Ne mi vardı o mazide?.

O mazide, bütün hürriyetlerimiz vardı Samet Bey. Korkmadan yürüyecek, korkmadan konuşacak, korkmadan dinliyecek ve korkmadan yazacaktık... Cezaevleri basın karargâhı olmıyacaktı aziz dostum.

O mazide, bolluk vardı, ferahlık vardı, refah vardı. Bize peynirsiz kahvaltı tepsisi, etsiz aile mutfağı, meyvasız sofra, lâstiksiz otomobil, ilâçsız eczane, her gün artan pahalılık, her gün uzayan kuyruk vadetmemiştiniz Sayın Devlet Vekilimiz!

Nurlu yarınlar mı?.. Bin dokuzyüz ellide, bu yarınlar bin dokuzyüz elli dörtte gelecekti!.. Bin dokuzyüz elli dörtte, bu yarınları, iktidarın işaret parmağı dört yılın ötesinde gösterdi... Şimdi, bin dokuzyüz altmışbiri işaret ediyor:

— Ümidiniz şu dağın ardında!

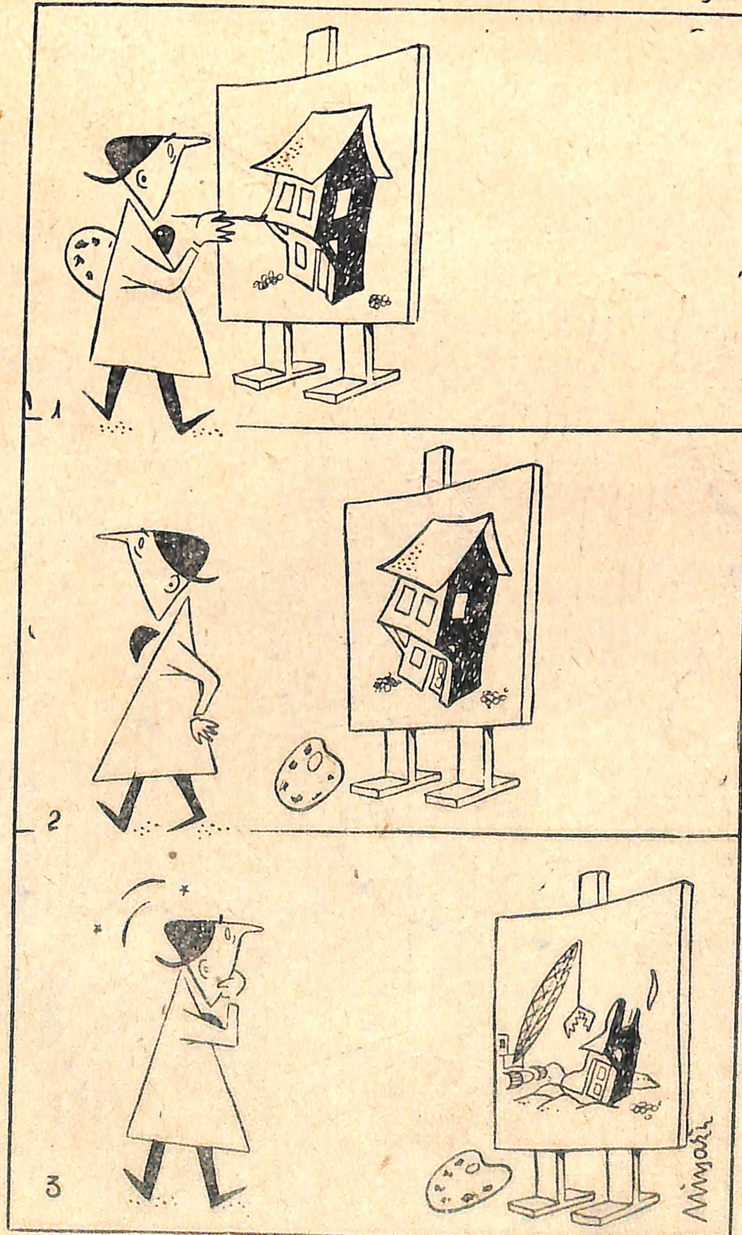
Çocuklarımızı bilmem sevgili Ağaoğlu, ama korkarım ki, biz bu nurlu istikbale, Abdülhak Hâmid'in:

Her yer karanlık
Pür nur o mevki!

Dediği Karacaahmet'te kavuşacağız. Eğer, kemiklerimizin üstünden yeni bir yol geçmezse!

İşte sizin o güzel mazinizin bana düşündürdükleri, aziz dostum.

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

※

BÜYÜK SUÇ!

Gazeteler, mebuslarımızın büyük bir suçunu yakaladı: Avrupaya gidiyorlarmış!

Yahu, çorapçı Yahudi. bir akraba daveti uydurup Paris'i boyluyor. Soran yok!.. Hırdavatçı Ermeni bir biçimine getirip Romayı dolaşıyor. Kızan yok!.. Kaçakçı Rum bir dalâvere çevirip Atina'yı tavaf ediyor öfkelenen yok!.. Ama, mebus musun?. Otur oturduğun yerde!..

Bırakın baylar, bırakın gitsinler, gezsinler, görsünler!.. Neyi mi?..

Şu bizim on yıldır edebiyatını yaptığımız işitilmemiş kalkınmanın, görülmemiş bolluğun ne olduğunu!..

Bülbül Yuvası Evleri

AZİZ NESİN

KAZANCIMA bakılırsa, oturduğumuz evin kirası çoktur. Ama, genel olarak, herkesin ödediği kira gözönünde tutulursa, biz bu evde çok ucuza oturuyoruz. Bu zamanda 250 liraya dört büyük odalı ev nerede bulunur? Ucuz değil bedava... Ama ev sahibi, apartıman katlarının satılık olduğunu bildirince bizi bir şaşkınlıktır aldı. Ne yaparız, nereye çıkarız? Bu yedi baş canlı nerelere sığar?

Telefonla ev sahibine sordum:

— Bizim katları satıyormuşsunuz?

— Evet, satıyorum. İçindeki kiracılara kolaylık da göstereceğim.

Kolaylık deyince içime serin sular serpildi.

— Ne gibi kolaylık? dedim.

— Ödeme kolaylığı, dedi.

— Bizim oturduğumuz katı kaça veriyorsunuz?

— Yetmiş beş bin lira...

Sıtma tutmuş gibi titredim.

— Peki, kolaylık? diye sordum.

— Önce paranın bir parçasını verirsiniz, sonra geriye kalanını...

Yetmiş beş bin liranın bir parçası ne demek? Yetmiş beş bin lirayı ne kadar parçalarsan parçala, hiçbir zaman, bir parçası yetmiş beş lira olmaz. Ama insan hiç çaresiz kalınca, olmıyacak umutlara kapılıyor. Olur a, şu bizim ev sahibi iyi yürekli biridir:

— Canım, der, nasıl olsa aydan aya iki yüz elli lira kira vermiyor musun?

Ben de ona:

— Evet, veriyorum, derim.

O da bana:

— Eh işte, der, yetmiş beş bin lira ödenene kadar aydan aya iki yüz elli lirayı vermeye devam et.

Doğrusu bu çok iyi, çok da akıllıca bir hesap olur. Ben o zaman ayda iki yüz elli liradan yılda üç bin lira, on yılda otuz bin, yirmi yılda altmış bin, aşağı yukarı yirmi beş yılda, kirayı ödeye ödeye, oturduğumuz katın sahibi olurum.

Ev sahibine telefonda,

— Bir parçası dediğiniz ne kadar? diye sordum.

— Teklifi kiracılara bırakıyorum, dedi.

Siz olsanız ne dersiniz? Yetmiş beş bin liraya bir kat. Haydi bakalım, bunun bir parçası ne kadar eder, bulun da teklif edin. Yetmiş beş bin liraya karşılık, bin lira bir yerden borç alıp vereyim de, üstü borcum kalsın, denmez a...

Benim durakladığımı görünce ev sahibi:

— Siz ne verebilirsiniz? diye sordu.

— Kim? Ben mi? Valla ben... Yani... İlk taksit olarak değil mi? Bir parça bir şey... veririm tabii... Ama... nasıl anlatayım... Bakın ne var?

— Ne verebilirsiniz?

Ben ne verebilirim? Hiç bir şey veremem. Ama utandım da,

— Yirmi beş bin veririm, dedim.

— Gerisini?

— Gerisini de yine yıldan yıla yirmi beşer bin liradan iki yılda öderim.

Ev sahibi:

— Peki, sizin oturduğunuz katı size kapıyorum. Başkasına vermiyeceğim. Gelir, parayı verirseniz, tapuyu alırsınız, dedi.

Beni bir düşüncedir aldı. Oturduğumuz katı alacağımız yok ama, hiç olmazsa bir zaman, satın almak için eve bakmıya gelenleri önledik. Öteki katlara günde on alıcı bakmağa geliyor.

Alıcı adaylarının çokluğuna bakılırsa, bizim apartımanın katları bir kaç güne kadar satılacak. Bir karara varmak için bütün aile toplandık. Vardığımız karar şuydu: Gazetelerde çok ucuza ev yapan firmaların ilânları vardı. Bu ilânlara bakıp, işimize en uygun gelen yerde hemen bir ev alacaktık. Bütün aile oy birliğiyle bu kararı onayladıktan sonra, hemen o günkü gazetelerden üçünü aldık. Gazetelerde ne kadar da çok ev yapısı ilânı olduğunu ilk o gün farkettim.

Kesemize en uygun olanı «BÜLBÜL YUVASI EVLERİ» idi. Gazetede koskoca bir ilân. Bir kere evlerin bulunduğu yerin plânı var. Bu evlerin olduğu yerin iki yanı denizle çevrili. Oğlan, denizi görünce, yani denizin plânda yerini görünce havaya zıpladı. Kız, sevincinden oynuyor.

İlânda hem blok apartımanlar var, hem de ayrıca villâlar. İster blok apartımandan bir kat al, ister villâ al. Doğrusu benim gönlüm villâyı çekiyor. Bir kere adı güzel villâ... Ben bu «ev» sözünden bıkmışım. Apartıman katı dersen, alt katın başka derdi olur, üst katın da başka... En iyisi villâ. Ama villâlar pahalı, 65 bin bin lira, yarısı peşin, gerisi sekiz yıl taksitle. Biz otuz beş bin lirayı taş çatlasa bir araya getiremeyiz. Apartıman katları, 25 bin, 35 bin, 40 bin. Yarısını peşin istiyorlar, üst yanı, yine sekiz yıl taksite bağlanıyor. Demek 25 binlik bir kat alırsak, 12 bin beş yüz lira peşin ödeyeceğiz. Şimdi iş biraz yoluna girer gibi oldu. 12 bin beş yüz lirayı nasıl olsa denkleştiririz. Üstelik ilânda, apartımanın bir de resmi var. Bayağı, bu apartımandan bir kat almış gibi olduğumdan, bana apartıman Hilton oteli gibi geliyor. Çocuklar resme bakıp, kat beğeniyorlar. Apartıman beş katlı. Ben beşinci katı istedim. Karım akıllıdır:

— Beşinci kat olmaz, dedi.

— Neden?

— Bakarsın çatıdan yağmur akar. Çatıyı yaptırmak için alt kat kiracıları, «bize ne, bizim kat akmıyor» diye para vermezler. Onun için dördüncü kattan bir daire alalım.

Bu düşünce doğru. Biz dördüncü katta oturuyoruz, beşinci katın damı akarsa, bu sefer tamir için biz para vermeyiz. Bu, iyi. Her katta üç daire var. Biz, denizi en çok gören daireyi sectik. Denizi gören dersem, o da lâf. Apartıman zaten deniz kıyısında. Önü plâj. Her yanı deniz.

Çocuklara hemen bir konferans çektim:

— Çocuklar, deniz gibi yoktur. İlk hayat denizlerden fışkırmıştır. Hayat, denizden karaya vurmuş. İnsanın ceddinin maymun olduğu doğru. Ama maymunun ceddi ne? Balık... Hattâ tarih kitaplarında resimlerini görmüşsünüzdür, ilk insanlar göllerde, ağaçların üstüne kurdukları evlerde otururlardı.

Küçük oğlan:

— Ama baba biz ilk insan mıyız? dedi.

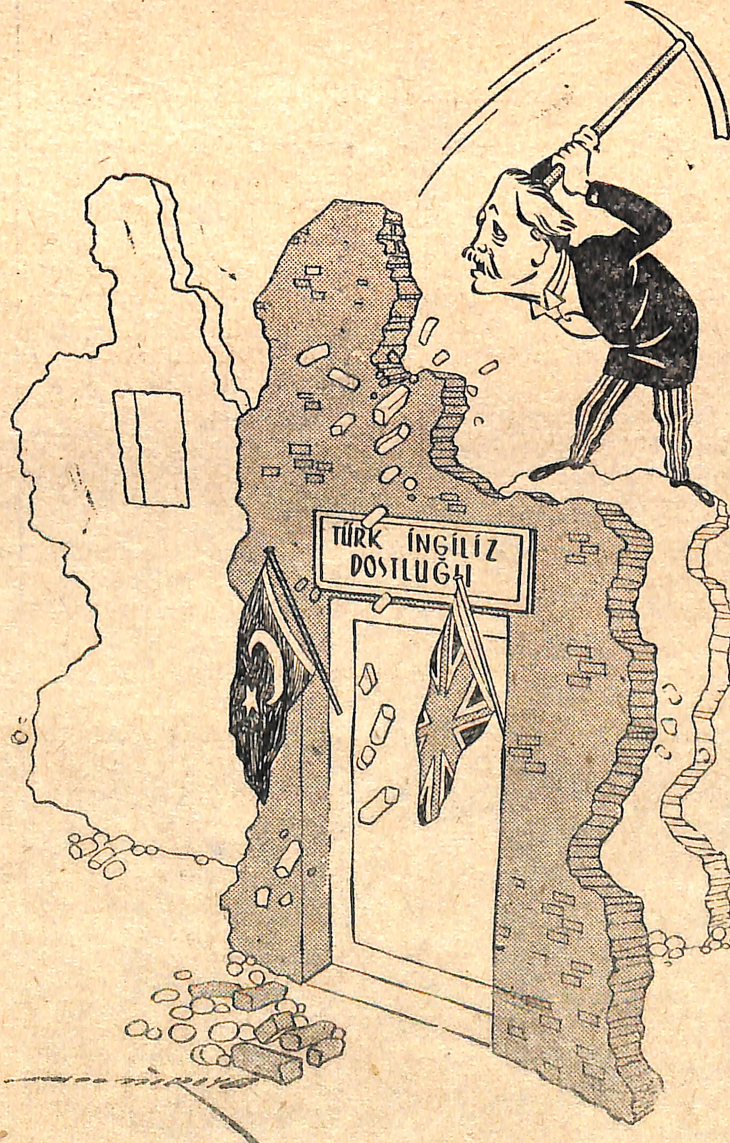
Büyüğü:

— İlk insan değiliz ama belki son insanız, nerden biliyorsun, dedi.

Ben arayı bulmak için:

— Biz su kıyısında oturacağız ama, ağaç üstünde değil, apartımanda, dedim.

İlâna göre, bizim apartımanın

Mac Millan — Şu istimlâk hareketine ben de yardım edeyim!..

KIRK-anbaR

BU SON FASILDIR EY ÖMRÜM NASIL GEÇERSEN GEÇ

Ekmeğin kalitesi bozuldu

PÜF... BU EKMEK ZAM KOKUYOR BE...

Orman yangınları yeniden başladı
-CUMHURİYET-

Orman kaçakçıları faaliyetini arttırdı
-VATAN-

AF

AFFEDERSİNİZ

Ankara Garında sırt hamallığı kaldırılıyor
-VATAN-

"Demokrasi sınıfta kaldı,,
-VATAN-

Arsen Lupen,, şehrimizde
-YENİ SABAH-

İHTİSASA GELMİŞ OLMALI

ÜNİVERSİTE

DEMOKRASİ

-BU GİDİŞLE BURAYA GİRMEK NASİP OLMAYACAK BANA

etrafı meskûn imiş. Yani her tarafı ev. İlk okulu varmış. Hemen plânda yerini bulduk. Bizim apartımandan çık, okula gir. Plâjdan ayrı bir de gazinosu var. Bizden şöyle yüz metre kadar yukarda da hastanesi var. Dükkân dolu. Çarşı pazar önünde. Elektriği gelmiş. Telefonu da var. Su dersen kaynak suyu. Her eve bir kaynak: Kimyahanede tahlilini yaptırmışlar, dünyanın en iyi suyu olduğu anlaşılmış. İlânda her satırı okudukça, keyfimizden bir nara atıyoruz. Çocukların karşısında babalık ciddiyetimin bozulmıyacağını bilsem, kalkıp göbek atacağım.

Ama kaynanam dayanamadı, kapıdan çıkmak bahanesiyle:

— Merdivenden tıkır da mıkır inerkeeen...

Diye türkü söyliyerek göbek atmağa, parmaklarını şıkırdatmağa başladı.

Ben öyle keyfe geldim ki karıma:

— Yahu misafir için ayırdığın bir pişirimlik kahve vardı, pişir şunu da içelim, dedim.

Karımın eli bereketlidir. O bir pişirimlik misafir kahvesinden, bana, kendisine, kaynanama, üç kahve çıkardı.

— Kahve bitti, dedi ama inanmadım. O yine misafirler için bir pişirimlik kahve ayırmıştır.

Kahveleri içerken birden aklımız başımıza geldi. Apartıman katını almak için 12 bin beş yüz lira ister. Nerde para? Hemen karıma:

— Ben sana çarşamba günü iki yüz lira vermiştim, getir onu, dedim.

— Aaa... Ne iki yüz lirası ayol, sen bana iki yüz lirayı vereli on gün oldu. İki yüz kuruş bile kalmadı.

— Siz böyle har vurup harman savurursanız, bize de kira köşelerinden zor kurtuluruz.

— İki yüz lirayla mı apartımanı alacaktın?

— Allah Allah... İki yüz ordan, beş yüz ordan, 12 bin beş yüzü tamamlardık işte.

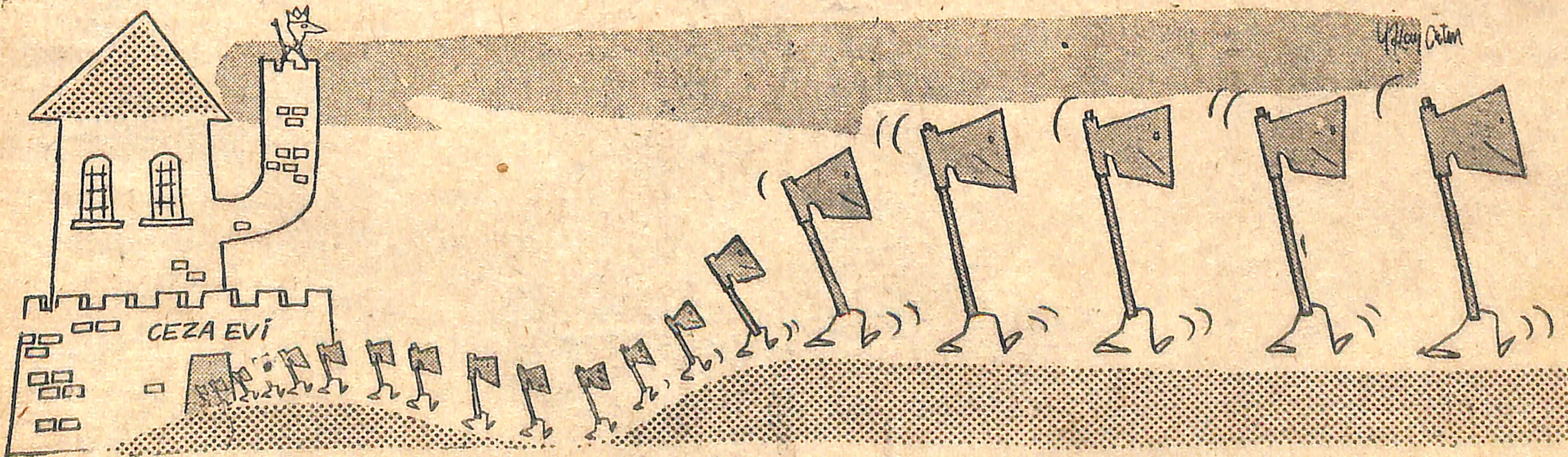
Kaynanam:

— Çocuklar, dedi, benim sandığımda üç yüz liram var. Benim o cenaze param. Dünyada kimseye vermezdim ama, ev için veririm. Yalnız eve yerleşir yerleşmez, paramı isterim.

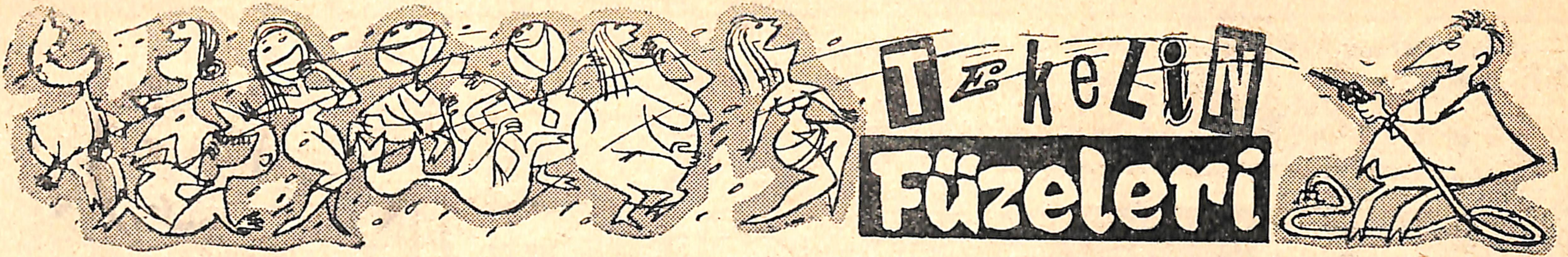
— Tabii canım, senin cenaze paranı da yiyecek değiliz ya...

(Devamı gelecek sayıda)

Gazetelerden: Orman suçları affedildi!..

YAZISIZ!..

★ Yazan: YALÇIN KAYA ★

— Muzaffer, dedim, kovayı doldur getir.

— Amaan sen de! Kimbilir yine ne kusur gördün... Camlar mı pis?

— Sen getir kovayı.

— Söylemezsen getirmem.

— Getirmezsen söylemem.

— Ne olur yâni?

— Tadı kalmaz.

Kova geldi. İçindeki suyu eşyalara serpiştiriyorum. Muzaffer, şaşkın şaşkın bakıyor En nihayet dayanamadı:

— Bugün de bu çıktı. Oynattıysan haber ver.

Koltukları ıslatmıştım. Sıra sehpalardaydı. Yan gözle de Muzafferi gözlüyordum. Şaşkınlığı öfkeye, öfkesi kahkahaya çevrildi. Sinir tutmuştu. Gül babam gül, gül babam gül!

— Söyle Allah'sen! Düşüp bayılacağım. Söyle!

— Söylersem tadı kalmaz. Bekle!

Kahkahaları, mahallemizin sessizliğinde altmış beşlik havan gibi patlıyordu... Kapı çalındı. Hanım, açacak halde değildi. Yayılmış kalmıştı. Hâlâ da gülüyordu.

— Kim o? diye seslendim.

— Aç kör olmayası, aç!

— Buyur Atiye abla!

— Gelmiyeyim gelmiyeyim dedim ama, duramadım. O ne gülmek öyle kız?

Muzaffere söylüyordu. Muzaffer, kahkahasını kesip bir iki söz söylemek istedi:

— Bu, dedi, buraları şey yapıyor. Islattı... Hah hah hah hah!...

Sarsıla sarsıla gülüyordu. Atiye Abla, bir kovaya, bir bana, bir de odaya baktı.

— Ben seni, çıldırdı, sandım. Ayol bunda gülünecek ne var? Erkek değil mi, istediğini ıslatır. Koltuğu da ıslatır, kaltağı da ıslatır. Bu ne böyle, kah kah kah, kih kih kih?... Sanki cenneti sağlamlamışsın.

— Nedeni, niçinini düşündüm, düşündüm de, çıkaramayınca sinirlerim şey oldu. Düşün ama; niçin ıslatıyor?

Atiye Abla:

— Niçinse niçin! diye kestirdi attı. Ona kafa yorulur mu? Adamın yaptığına, putperestin taptığına, uçkurun koptuğuna akıl sır ermez.

— Toz almak için desek, değil. Islatmayla toz alınmaz... Toz kalkmaması için desek, yine değil. Koltuklara süpürge vurulmıyacağını bilir... Onun için değil, bunun için değil. Eeee, niçin?

— Hakikaten!... Sormadın mı kız?

— Sordum. Söylemiyor. Söylerse tadı kalmazmış.

Az önce, ayol bunda gülünecek ne var, diyen Atiye Abla, durdu durdu da birden makaraları koyverdi:

— Hah hah hah hayyy! Sus kız Muzaffer! Bir yerlerime bir şeyler oluyor Hah hah...

Kapı çat çat!

— Kim o?

Şefika hanımmış.

— Size ne oluyor böyle, Allahınızı severseniz? diye girdi.

Kahkaha fırtınası arasında, Muzaffer, durumu ona da anlatıyor.

Şefika hanım:

— Buna mı gülüyorsunuz? diyor. Sizde kıymık kadar akıl yok.

Atiye Abla:

— Ama, diyor, niçin ıslatmış olabilir? Bunu hiç düşündün mü?

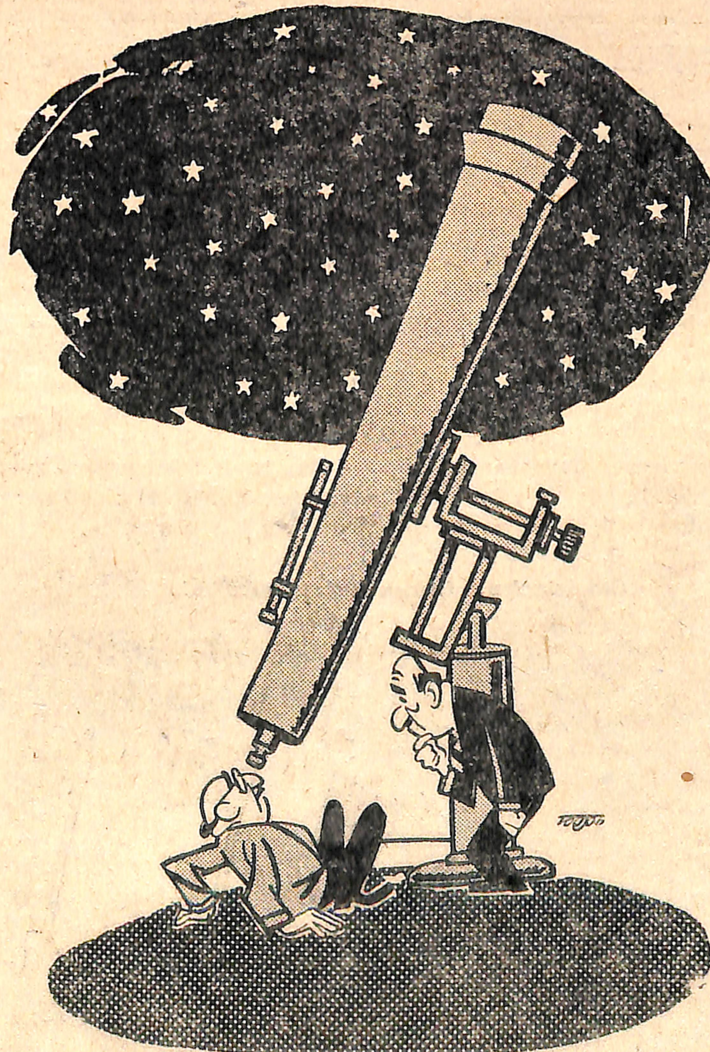
— Düşünmedim, düşünmem de.

Onlar konuşadursun, ben halıyı ıslatıyorum. İki dakika geçiyor geçmiyor, Şefika hanım da gülmeye başlıyor. Neden ıslattığımı sorunca:

— Söylersem tadı kalmaz, diyorum. Bekle gör!

Bir saat zarfında kapı tam yirmi kere çalındı. Kahkahaları duyan geliyor. Gelen de, kısa zamanda onlara katılıyor. Daracık odada yirmi iki kişiyiz. Benden gayrisi kırılıyor. Yani yirmi bir kişi, ayıla bayıla, kıvrıla büküle, eğile doğrula, yata kalka, devrile çevrile gülüyor. Aralarında takla atanlar, benim su serptiğim halıyı bir daha, bir daha ıslatanlar var. Fakat en şiddetli gülenleri, Zemine Hala. Sağındakini, solundakini yumruklayıp duruyor. Bir vurdu mu, beş altı kişi duvara yapışıyor.

Gazetelerden: Reşat altını 208 liraya yükseldi!..

— Uzaklarda hiç görmediğimiz yeni bir yıldız parlamağa başladı...
— Reşat altını olmasın?..

İşim bitmiş değil. Koltuklardan, sehpalardan, halıdan sonra tavanı ıslatıyorum. Dört kova su harcadım. Dahası da var... Tavanı bitirip kapıya geldiğim sırada, güneş batmak üzereydi. İşlerinden dönen erkekler, gerek karılarını eve götürmek, gerek çılgın ve çok sesli kahkaha korosunun içyüzünü öğrenmek gayesiyle kapımızı çalıyorlardı. Yirmi iki iken, oldu mu kırk iki! Kapıdan, yani oda kapısından sonra pencere pervazlarını, cam çerçevelerini ıslatıyorum.

İsmail Ağbi:

— Ne olur söyle şunu! diyor.

— Söylersem tadı kalmaz. Bekle gör!

Gülme hastalığı erkeklere de bulaşmıştı. Kadınlı, erkekli, inceli, kalınlı gülüyorlar... Derken kaynanalar da gelmiyor mu. Altmış iki olduk. Bir odada, Madam Siranuşun traş takunlarını koyduğu kutu kadar küçük bir odada, altmış iki kişiyiz. Sonra kaynatalar da gelince, altmış ikiyi mumla aradık. Seksen iki olmuştuk. İki nerde, yirmi iki nerde, kırk iki, altmış iki nerde, seksen iki nerde... İş görürken zorluk çekiyorum.. Kiminin bacak arasından, kiminin omuzundan geçiyorum. Dar eteklilerin açıları müsait olmadığından, omuza tırmanmak zorunda kalınca, bu modayı yaratan herife nişadırsız girişmez miyim... Girişirim, girişirsin, girişir, girişiriz, girişirsiniz, girişirler,

Vecdi bey:

— Hadi yahu! dedi. Daha yemek yiyeceğiz. Ne yapacaksan yap da, gidelim.

— Şimdi sizleri ıslatacağım. Numarayı görmek isteyen, buna katlanmalı.

Seksen bir kişiyi çalkalayan kahkaha dalgası, şıp, diye kesilivermişti. Bazıları, suyun enselelerinden aşağı süzüldüğünü hissederek ürperdiler. Bunlar on üç kişi kadardı. Evi terkettiler. Kalanlardan biri, galiba Zülfükâr hanım:

— Neyle ıslatacaksın? diye sordu.

— Hortlama! dedim.

On kişi daha gitti. Elli dokuz kaldık. Cabir bey:

— Bunun sonu eğlenceli mide? dedi.

— Ne eğlenceli, ne işkenceli! dedim.

Gülten hanım:

— Eğlence olsaydı, işkenceye katlanırdım! dedi.

Cabir bey, karısını azarladı:

— Sersem! İşkence olan yerde eğlencenin işi ne?..

Gülten hanım, gözlerini çaprazlaştırdı. Kendisine alaylı bakışlar fırlatan erkeklere:

— Beyler, dedi, siz bunun ne olduğunu bilemezsiniz.

Gülten hanım da gidince, kaldık elli sekiz... Meraklıları bahçeye dizip hortumu üzerlerine tuttum. Bugüne kadar kimseyi ıslatmamıştım. Ne zevkmiş... Polislere, vatandaşları ıslatan polislere şimdi hak veriyorum. Hele kadınları ıslatmak, başlıbaşına bir zevk. O entariler, vücutlara yapışıvermiyor mu... İplikler de, bu iş için bitirmiş. Girintiler, çıkıntılar, namuslu doldurulmuş mal beyannamesi gibi, her şeyi meydana çıkarıyor. Bak bak, ya sabur çek!...

Ayten, ıslanıp alnına düşen saçlarını geriye fırlatarak:

— Daha söylemiyecek misin? dedi.

— Söylemiyeceğim.

— Ne olur yani?

— Tadı kalmaz, tadı. Bekle.

Saffet Ağbi:

— Rica ederim, dedi, hortumu yüzüme tutma. Nefes alamıyorum.

Esma hanım, entarisinin bir yerini gösterek:

— Biraz buraya sıkar mısın? dedi.

Vücudü iyice belirsin, istiyor. Kocası öfkeli öfkeli solumuş, onun umurunda mı?

Fareye dönmüşlerdi. Odaya girmelerini söyledim.

— Ayakkabıları çıkarın ama, dedim. İçerisi camur olmasın.

Adeta koştular. İşin sonunu merak diyorlardı Heyecan duymayanı yok... Cebimden bir sigara çıkarıp ağzıma yerleştirdim. Kibriti çıkardığımda. Cabir bey:

— Söyle şunu artık! diye terslendi.

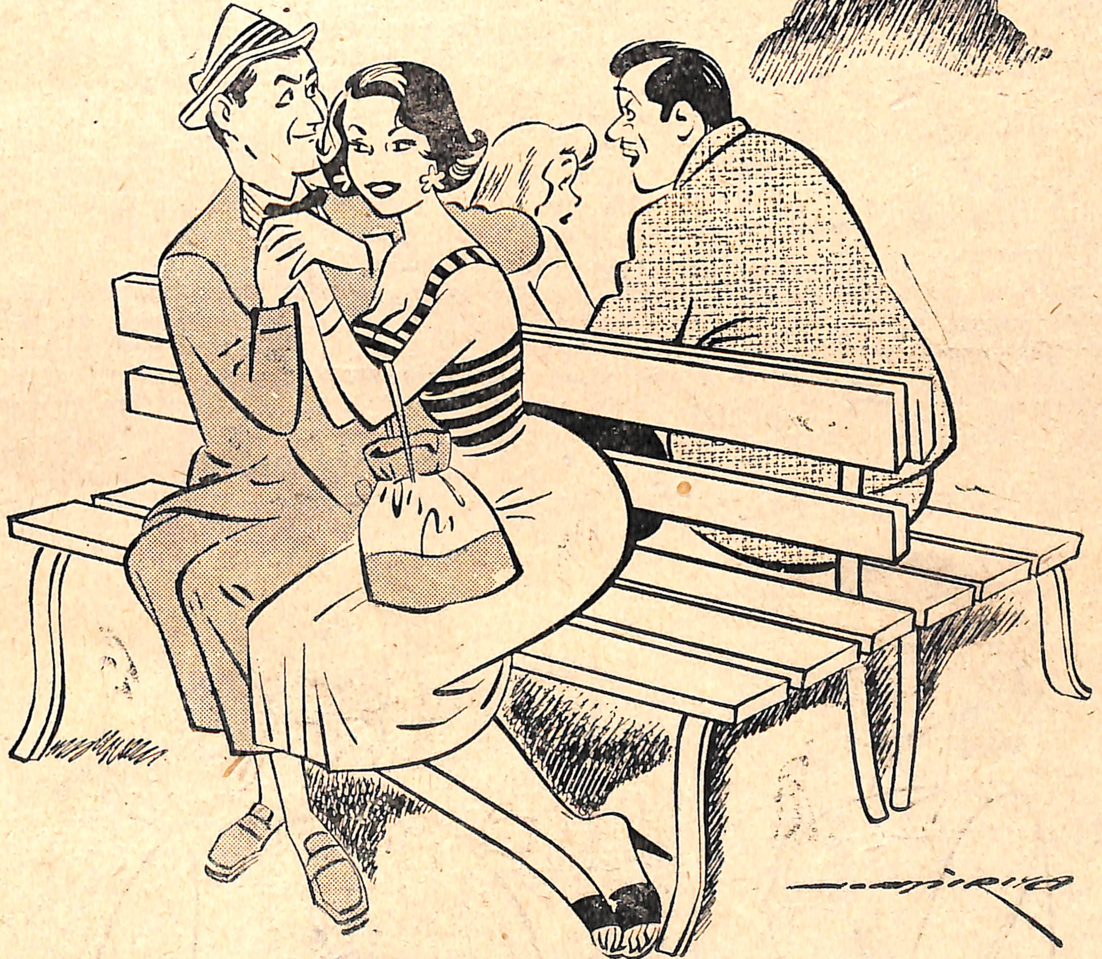
— Tadı kalmaz.

Deyip kibriti çaktım. Ateş alırken, çöpün ucundan üç füze fırladı. Biri İsmail Ağbinin pantalon paçasına, diğeri Zülfükâr hanımın bacağına, öbürü de Hilmiye Ablanın göğsüne geldi. Geldi ve söndü.

— Geçmiş olsun! dedim. Kazasız belâsız atlattık. Bu akşamki numaramız burada sona erdi. Yarın akşam aynı saatte aynı numara!...

Suratlar asılmıştı... Birikmiş kahkahalarımı salıverdim.

Yalçın Kaya

— Rica ederim daha yavaş konuşunuz, «Biricik sevgilim» lâfını ben mi söyledim, siz mi söylediniz anlaşılmıyor!..

VASIF:

Şair. Enderunlu Vasıf diye meşhurdur. Birçok güzel, tatlı, çapkın mısraları, beyitleri dilden dile dolaşır:

O gül endâm bir al şâla bürünsün, yürüsün,
Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün!

şarkısı onundur. Yine:

Olma sokak süpürgesi kadın kadıncık ol!

Mısraı da onun... Hele, âdeta atasözü değeri alan şu meşmur mısra da Enderunlu Vasıf'ındır:

Ateş kenarı kış gününün lâlezarıdır!

VAKİT:

Zaman, mühlet, mevsim mânasına gelir. Çeşitli anlamları vardır: Bir işin yapılacağı saate «İş vakti, uyku vakti, yemek vakti» denir. «Borcumu ödeyebilmem için bana biraz vakit ver» demekle mühlet istenmiş olur. Mevsim mânasında ise: Ekim vakti, hasat vakti, harman vakti deriz.

Zengin kimsenin bir tarifi de «hali, vakti yerinde» dir.

«Bir vakitler..» diye başlanan sözde geçmişe karşı hasretimizi belirtiriz.

Atalarımız, vakit ile nakit arasında kafiye âhenginden başka bir de mâna yakınlığı bulmuşlar: «Vakit nakittir» demişlerdir.

İstanbulda, bu isimde bir de gazete vardır: İlk defa, 1875 yılında neşrine başlanan Vakit, sonraları Mehmet Asım Us ile Hakkı Tarık Us kardeşler tarafından çıkarılmağa başlanmıştı.

Türkiyenin en eski gazetesi olan Vakit, hâlâ çıkmakta ve Asım Us üstadımız güzel makaleler yazarak vakit geçirmektedir.

VAKVAK:

Ördeğin Arapçası. Meyveleri insan başı biçiminde olduğu rivayet edilen efsane ağacının adı da Vakvak'dır.

Sultanahmet meydanında, sehpalara asılmış insanları gören şair şu mısraı söylemiştir:

Meyva vaktinde yetiştik şecer-i Vakvakın!...

Ahmet Hâşim anlatırdı:

Millî Mücadele yıllarında, Demirci Efe, zamanın genç şairlerinden birine kızıp bir ağaç dalına astırıvermiş.

Ama ağaç dalı, sallanan şaire, küçümser gözlerle bakarak:

— Ben böyle meyva vermem!

Deyip çatır çatır kırılmış!

★ Yazan: BİTİRİM ★

GEÇEN gece oturdum, özene bezene bir aşk mektubu yazdım.

Aman efendim, o ne dil döküşler, yalvarıp yakarmalar, ahlar oflar... Şairane tasvirler filân. Arasıra da burnumu çekip gözlerimi siliyordum.

Ve, şöyle diyordum: «Size anlatmak istediğim şeyler, kelimelere sığmaz... Bir sabah şafak sökerken, beyaz güllerin üzerine yağan yağmuru dinleyiniz... Belki beni anlıyabilirsiniz.»

Aman, bunları da nasıl döktürdün! diyeceksiniz. Gayetle kolay, eski püskü romanlardan aşırdım. Bendeniz pek edebiyattan çakmam.

Derken efendim mektubu temize çektim. Noktasını, virgülünü dikkatlice koydum. Zarfladım. Attım cebime; aklımca ertesi gün göndereceğim'

Size daha söylemedim. Bu aşk işinde yaman bir rakibim var. Pansiyondaki oda arkadaşım. İkimiz de aynı genç dula delicesine tutkunuz. Gece gündüz hiç çaktırmadan birbirimizi atlatmıya çalışıyoruz.

Ben mektup işiyle uğraşırken, o hınzır da yatağında horul horul uyuyordu. Meğer hin oğlu hin, uyuma taklidi yapıp, manzarayı gözlermiş!..

Ben uyuduktan sonra, sen usulca kalk, cebimden zarfı al, aç, mektubu çıkar, yerine başka bir mektup yazıp koy, zarfı usulünce kapat ve cebime at. Bakın şu işe.

Zarfa koyduğu mektupta da şöyle yazıyor:

Zavallı kadın!..

Ben, kalpsiz erkeklerin kralıyım!.. Kadın milleti bana vız gelir!... Ben hiç bir kadına rağmolmam!.. Cart curt falan filân....

İlâhi elin kırılsın emi!.. Böyle mektup yazılır da cebime atılır mı?

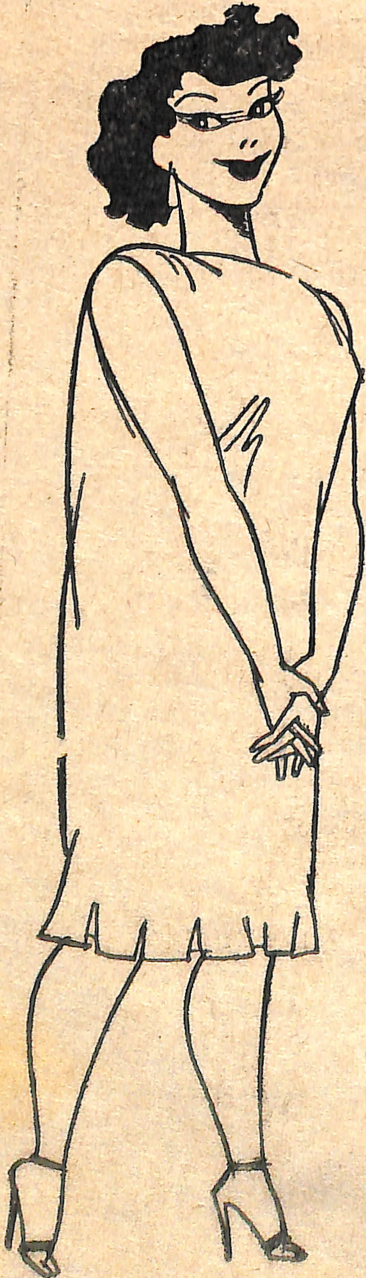
Ertesi sabah usulca cebime baktım, mektup yerinde duruyor. Hemen sinekkaydı bir traş, iki dirhem bir çekirdek giyindim, böylece hassas âşık çıktı yola.

Genç dulun, yazlığına yerleştiği şahane bir sayfiye otelinin rengârenk çiçeklerle donanmış mis kokulu bahçesine vardık. Her taraf cennet gibi... Fakat oraya asıl tatlı havayı veren büyü, bizim dilber sevgilide. Ortalıkta beyaz gömlekli garsonlar dolaşıyordu. Uzaktan baktım: Bir sürü centilmen de bizim sevgilinin etrafında flit makinesine susamış sivrisinekler gibi dönüp duruyorlar. Herkes ona çıtkırıldım diller döküyor. Fakat bizimkisi gözlerini süze süze boş veriyor... Bir kendini betenmişlik, bir gurur ki, sormayın!..

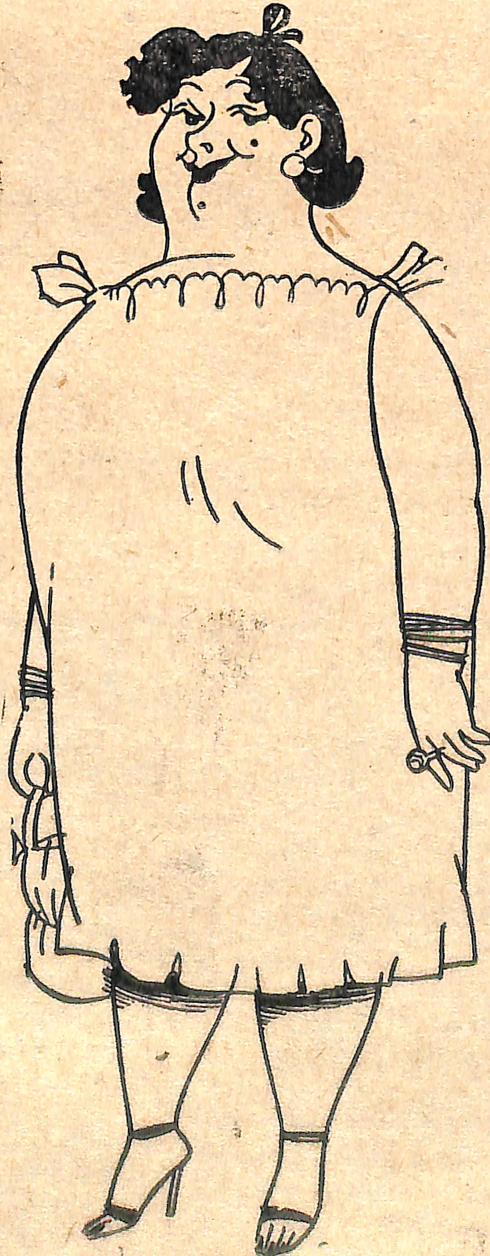
Bayağı moralim bozuldu. Bizim bayat edebiyat pek sökeceğe benzemiyor ama dur bakalım, dedik.

Ya herro, ya merro!... Ölüm yok ya işin ucunda; kepaze olursak, pabuçlarımı elime alır kaçarım. Ama benim öyle ince duygulu mektubuma karşı pek kaba davranmaz, olsa olsa şuh bir kahkaha atar, diyordum. Ne bilirsin birader, elimdeki zarfın içinde o

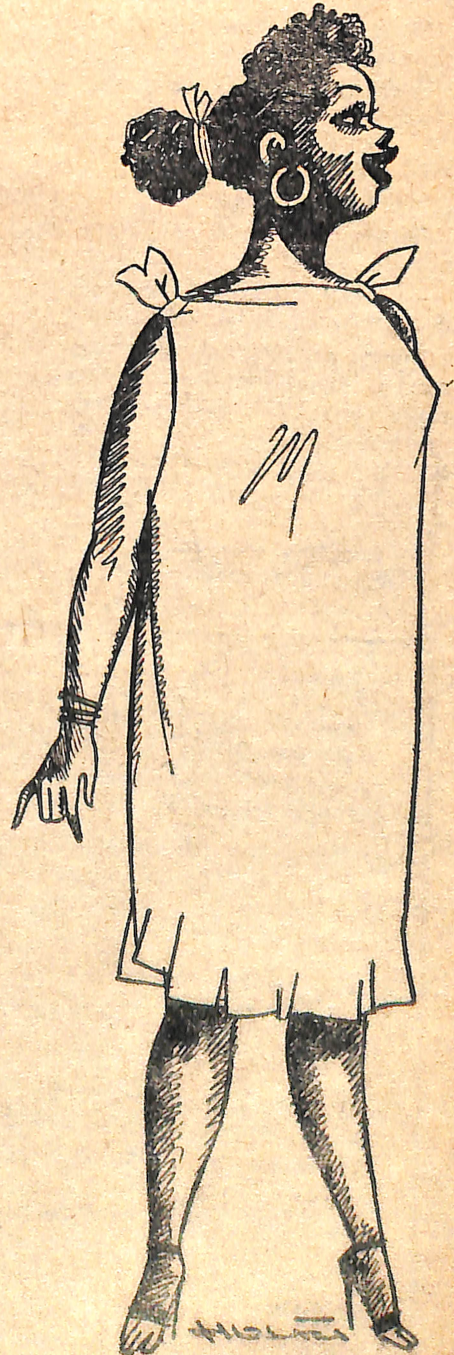
ÇUVAL MODASI

Fındık çuvalı.

Patates çuvalı.

Kahve çuvalı.

hergele marifetinin yazılı bulunduğunu.

Bir garsona bol bahşiş toka ettik, gönderdik mektubu. Etrafım, gül fidanlariyla doluydu. Ötede muhteşem bir manolya ağacı baygın baygın kokuyordu. İçimde de baygınlığa benzer bir heyecan var. İlk defa âşık olmuş lise talebesi gibi durduğum yerde tepiniyordum.

Nihayet, mermer bir sütuna sümsük bir kahraman gibi sırtımı dayadım. Dizlerim titriyor, kalbim güm güm atmakta!...

Beş on dakika geçti geçmedi, durup dururken, birdenbire gözüme bizim pansiyon arkadaşım ilişiverdi. Uzak bir köşeye sinmiş, halime kıs kıs gülüyor. İçime bir kurt düştü. Bu hınzır da demek peşimden gelmiş. Meseleyi biliyor... Vaziyeti derhal anladım; eyvahlar olsun. Ben uyurken bizim mektuba bir naneler karıştırdı!... Şimdi ne haltetmeli? Amanın, şuracıktan usulcacık sıvışıvermenin çaresi!...

Genç kadın da yerinden kalkmış, bana doğru geliyor. Kaşlarını tatlı tatlı çatmış. Mutlaka beni tokatlıyacak. Belki de iskarpinini çıkarıp topuğuyla kafama vurur.

Sırtımdaki sütuna, kabartma heykeller gibi sımsıkı yapışmışım.

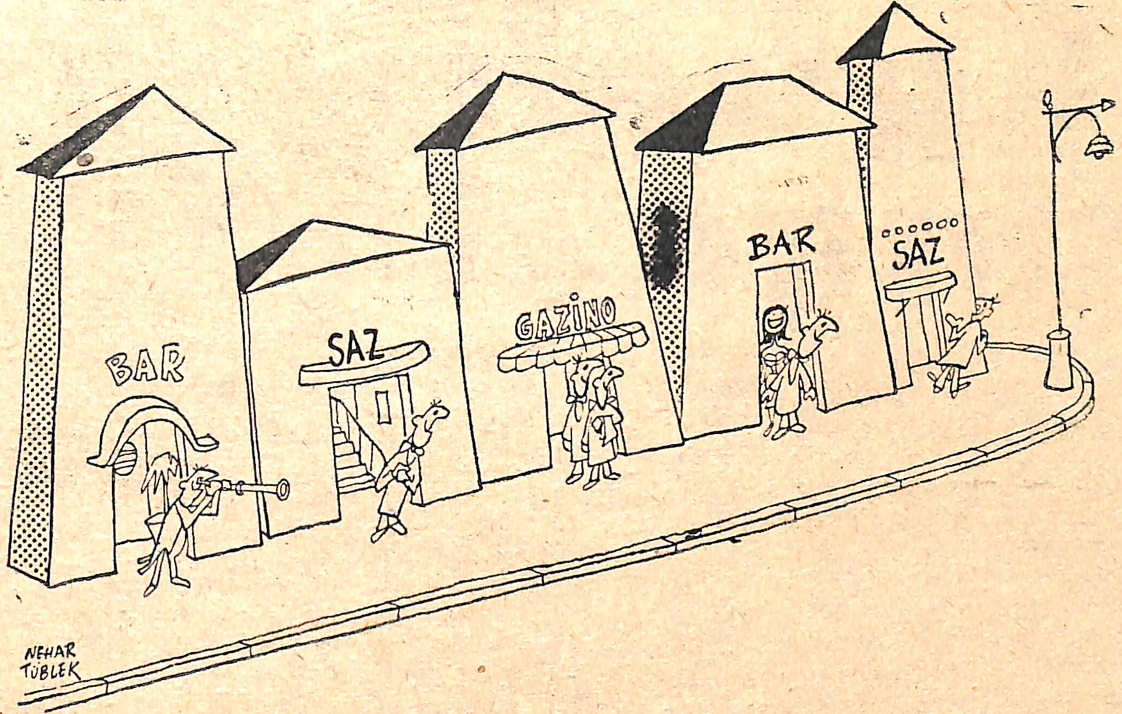
O, ağır ve nazlı adımlarla yaklaştı yaklaştı, tâ karşımda durdu. Alev alev bakışlarını gözlerime dikti. Kıpkırmızı dudakları aralandı, titredi... Ateşli bir sesle:

— Hain dedi, bana o mektubu nasıl yazdın?..

Ve kollarını boynuma dolayıverdi...

BİTİRİM

Bir icra memuru 14 bin lira ile kayboldu.. (Gazeteler)

İstikbal!..

Şeker çuvalı.

Prensip meselesi!

Genç erkek, müstakbel kayın pederinin yanına girdi, kısa bir mukaddemeden sonra:

— Efendim, dedi, küçük kızınız Neriman hanıma talibim...

Baba, kaşlarını kaldırdı:

— Olmaz.. Ablası olan Kerimanı evlendirmeden Nerimanı evlendiremem. Hem aralarında bir yaş fark var, size Kerimanı vereyim.

Genç erkek sözünü kesti:

— Fakat beyefendi, ben Nerimanı seviyorum, onunla evleneceğimi de söz verdim.

Baba, pişkin bir tavırla:

— Biliyorum, biliyorum, dedi. Fakat bu bir prensip meselesi, evvelâ Keriman, sonra Neriman.

Ve hafif bir gülümseme ile ilâve etti:

— Şayet Kerimanla geçinmez ayrılırsanız, Nerimanı başkasına vermem, size veririm!

Park âşıkları!

Gülhane parkının tenha bir köşesinde öpüşüyorlardı. Bunları gören parkın bekçilerinden biri:

— Bu yaptıklarınızdan utanmıyor musunuz?

Kadın atıldı:

— Ne münasebet, biz evliyiz!..

Bekçi yumuşadı:

— O halde evlerinize gidip orada muhabbet etseniz..

Adam, dudak büktü:

— Maalesef, evde geçinemiyoruz..

Sabırsız kadınlar!

Saçlarını yaptırmak için randevu aldığı kuvaföre gitmişti. Salon tıklım tıklımdı.

Berber ellerini uğuşturarak:

— Daha çok bekliyeceksiniz... En iyisi siz akşam üstü gelin

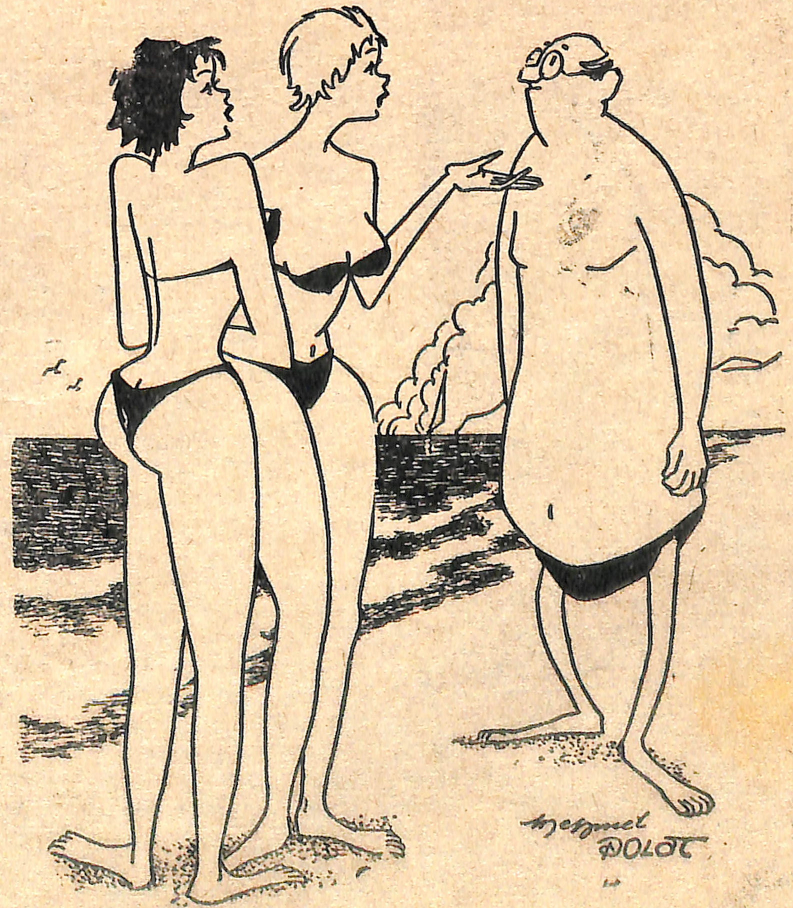
— Gelemem, ben evli kadınım..

İşten bunalan kadın berberi, sözünü kesti:

— Canım, bir yalan uydurursunuz, olur biter.

Genç kadın, berberin yüzüne sert sert baktı:

— O yalanı, biraz sonra gelecek olan kocama siz uydurun!..

— Biliyorsunuz müdür bey, izinliyim, İş teklif etmeyin artık!..

Akbaba Magazin

PARTİLER

Her yıl Avrupa'nın, Amerik
müsabakaları yapılır. Bu yıl da A
bul'da yapıldı.

Güzellik müsabakası yalnız
arasında da güzellik müsabakala
arası güzellik müsabakası bizin
Oysa güzel kadınlarımız olduğu
vardır.

Güzellik müsabakasında biri
kraliçesi» dendiği gibi, birinci
denir.

Akbaba, pek ilgi toplayan g
lık edemedi. Dergimiz, erkeklera
tip etti. Bu müsabaka yalnız
güzellik müsabakasıydı.

Aşağıda, müsabakanın tafsil

İÇERİ GİRERKEN

AÇIK hava tiyatrosunun önü hususî arabalarla doluydu. Bunların çoğu da makam arabasıydı. Güzellik kraliçesi müsabakasının tersine, erkeklerarası güzellik müsabakası büyük bir rağbet görmüştü. Bilet almak için gişeler önündeki kuyruklar tramvay yoluna kadar uzanıyordu. Kuyruktakilerin bir kısmı da, ne kuyruğu olduğunu bilmeden kuyruğa girmişti.

Kuyruktaki yaşlıca bir kadın gişe önüne gelince, gişe memuru:

— Önde mi olsun, geri de mi? diye sordu.

Yaşlıca kadın:

— Önden olsun, arkadan olsun, dedi, but istiyorum.

— Ne butu?

— Sığır butu... Yarım kilo da kuşbaşı, aman yağsız olsun...

Kahkahalar yükseldi. Bu kuyruğu, et kuyruğu sanan kadına:

— Butun canlısı içerde teyze... dediler.

Yaşlıca kadın burada güzellik kralı müsabakası yapılacağını öğrenince, gişedeki memura :

— Bu kadar kuyrukta beklediğim ziyan olmasın. Aman bir bilet de bana ver evlâdım, dedi, gü-

★ **ZEKİ MÜREN, müsabakaya tebdili kıyafetle gelmişti, fakat açıkgöz fotoğrafçımız onu tanımış ve bu gördüğünüz çekici pozunu çekmişti.**

zel erkek göreyim de gönlüm gözüm açılsın. Bu zamanın erkeklerinde de güzel kalmadı ya... Ah, neydi o eski erkek güzelleri. Bizim Kırkmerdiven mahallesinde bir yufkacı güzeli vardı... Püskül püskül kaşlar, burma bıyık...

Arkadakiler:

— Hadi hanım

— **Hadi teyze...**

Diye söylenmeğe başlayınca, yufkacı güzelinin hâtırasiyle ağzının suları akan yaşlıca hanım elli liraya kıyıp bir bilet aldı.

Açık hava tiyatrosunun önündeki yüksek direklerde, partilerin bayrakları dalgalanıyordu. En çok da dalgalanan D.P. nin bayrağı idi.

GÜZELLER ARASINDA

Açık hava tiyatrosu tıklım tıklım dolmuştu. Bir tek oturacak yer kalmamıştı. Bir kısım seyirciler de ayaktaydılar. Her zaman, her yerde, her işimizde olduğu gibi, organizasyon son derecede bozuktu. O kadar bozuktu ki, parasiyle bilet alıp içeri girmiş olan seyircilerden birini, güzellik müsabakası adayı diye yakalamışlar, müsabakaya sokmak için, adamı zorla içeri götürüyorlardı. Adam:

— Ben müsabakaya girmiyeceğim, seyretmek için geldim!., diye bar bar bağırıyordu. Adamı, ite kaka, sahnenin arkasına soktular.

Sahne, yine parti bayraklariyle donanmıştı. Ortada jüri üyeleri için uzun bir masa vardı.

Beni de yakalayıp zorla güzel erkek müsabakalarına sokacaklarından korktuğum için, kıyın kıyın gidiyordum. Müsabakaya soktukları bir şey değil, organizasyon o kadar bozuk ki, müsabakayı da kazanıp güzellik kralı da olursam, işte o zaman berbattı.

Sahnenin arkasından güzellerin, yani güzel erkeklerin bulunduğu salona geçtim. Erkek güzellerinin büyük bir heyecan içinde oldukları belli oluyordu. Güzel erkek adaylarından Kasım Gülek:

— Bu kadar mahkemeye girdim çıktım, hiç birinde bu kadar heyecanlanmadım, diyordu.

Hepsi, büyük bir tevazu içinde birbirlerini medhediyorlardı. Güzellik adaylarının birbirlerine iltifatı dikkati çekmekteydi. Adaylardan Şerif Arzık, Cihat Baban'a:

— Birincilik sizin hakkınız. Ben jüri olsam sizi güzellik kralı seçerim, diyordu.

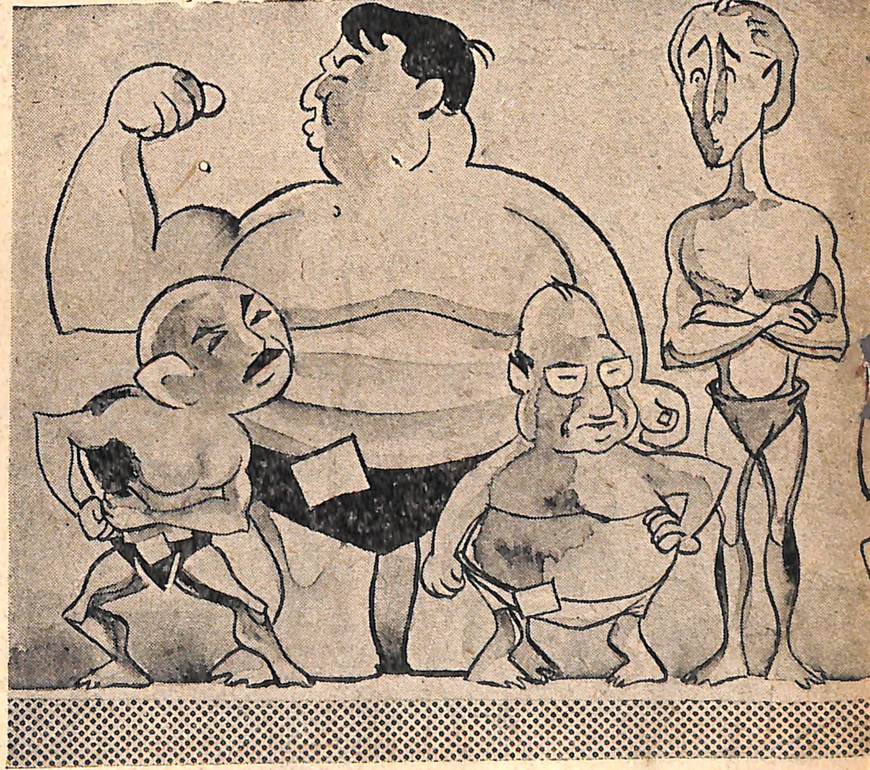
Cihat Baban da bu iltifata:

— Aman efendim, dedi, siz varken erkek güzeli diye bizim adımız mı okunur.

GÜZELLERİ TANIYALIM

Bize kalırsa en ideal vücut ölçülerine sahip olan İzmirli erkek güzeli Doktor Lebit Yurdoğlu'dur. Bel, iki metre .4 santim. Göbek, 3 metre «metre yetişmediğinden santimi ölçülemedi.»

Lebit Yurdoğlu'na en kuvvetli r-

★ **BİRBİRİNDEN GÜZEL olan adaylardan bir grup: (Soldan sağa) Hürr Millet Partili güzel: Osman Bölükbaşı, İstanbulun sabık sempatik valisi F Zeytinoğlu.. jürinin huzuruna çıkmaya hazırlanıyorlar.**

rakip olarak Yavuz Abadan gösteriliyorsa da, Halk Partisi iktidarından düştükten sonra, Bay Abadan'ın vücut ölçülerinde biraz değişiklik olduğu belli oluyor.

Bizce favori olarak Fahrettin Kerim Gökay'la Emin Kalafat'tır. Eğer boy bos meselesi olmasa, ikisinden birinin erkek güzeli ilân edileceği muhakkaktır. Bu müsabakada yalnız vücut güzelliği değil, ayrıca yüz güzelliği, geniş bir kültür, zarafet, taravet, letafet de aranmaktadır. Böyle olunca Lûtfi Kırdar'ın jüriden oldukça çok sayıda oy toplıyacağı umulur.

Bununla beraber General Tahsin Yazıcı da memleketimizin sayılı erkek güzellerin biri. Yalnız sayın Generalin, başını, boynunun üzerinde 45 derece kadar çarpık tutması, kendisine ayrı bir edâ veriyorsa da, jürinin bu edâdan anlıyacağını pek ummuyoruz.

Zerafet, nezâket bakımından Doktor Namık Gedik'in çok rey toplaması mümkündür. Yalnız Bay Gedik'in bu müsabakaya girmeden önce, hiç olmazsa beş, on sene gülücük talimleri yapması gerekirdi. Suratının bu kadar asık durmasının seçimde aleyhine olacağı söylenmektedir.

Turhan Feyzioğlu cazibesiyle en çok dikkati çeken erkek güzellerinden biri.

ÇİFTE BAHİS

Güzeller önce elbiseli ve parti kıyafetleriyle, sonra da mayolu olarak geçeceklerdi. Seyirciler meraklanmışlar, heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Seyirciler arasında bahis tutuşanlar bile

ARASI GÜZELLİK KRALI MÜSABAKASI

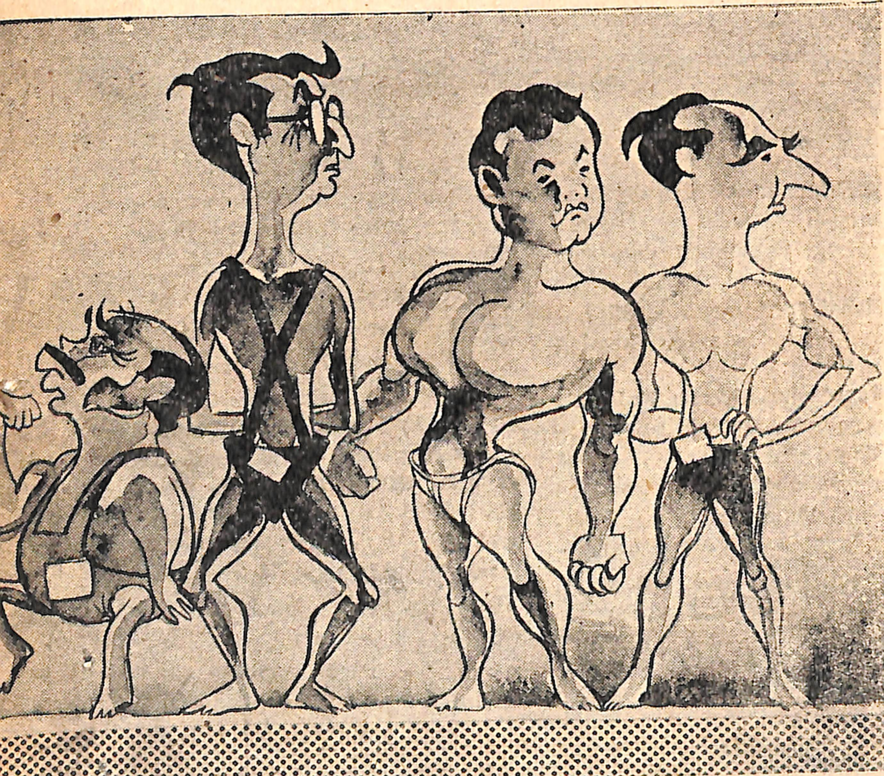
...nın bir çok şehirlerinde güzellik
...rupa Güzellik Müsabakası İstan-

...adınlar arasında olmaz. Erkekler
... yapılır. Her nedense erkekler
... memleketimizde tutmamıştır.
... gibi, çok güzel erkeklerimiz de

...çiliği alan güzel kadına «güzellik
...gelen erkeğe de «güzellik kralı»

...üzellik müsabakalarına aldırmaz-
...ası bir güzellik müsabakası ter-
...rtilerarası erkeklere mahsus bir

...tını okuyacaksınız:

...yetçilerden F. L. Karaosmanoğlu, Cihad Baban, D.P. güzeli Emin Kalafat, K. G., Halkçı güzel K. Gülek, Demokrat güzeli Hasan Polatkan, Kemal (Tele-Foto, Radyo Gramofon — AKBABA)

vardı. En çok Samet Ağaoğlu, Osman Bölükbaşı, General Nurettin Aknoz, Faik Ahmet Barutçu üzerine bahse giriyorlardı. Koraltan için bahse girenler de çoktu. Tutulan bahislere bakılırsa en çok kazanma ihtimali olan Zorlu ile Polatkandır. Zorlu'ya burada: «bizim Ceymis Diin», Polatkan'a da: «Bizim Marlon Brando» diyorlar. Bir grup seyirci de erkek güzeli olarak Mükerrem Sarolu tutuyorlar. Anlıyanların söyledikleri göre, eskisi gibi olsa Sarol kazanırmış. Ama şimdi ona şans verenler az.

JÜRİ TOPLANIYOR

Jüri üyeleri yerlerini almaya başladılar. Güzellik kraliçesi müsabakasında jüri üyeleri erkek olduğu için, güzellik ferah müsabakasındaki jüri üyeleri de kadındı...

Jüri başkanı, meşhur romancımız, Türk Saganı Suzan Sözen, alkışlar arasında yerine çıktı, oturdu. Arkasından ikinci başkan Şükran Özer geldi. Sonra sırayla, öbür üyeler, medar-ı iftiharımız Muallâ Mukadder, tek seçici Özcan Tekgül, Dolapdereden Fatmanım adında bir kadın, bayan Tatarî, gelip yerlerine oturdular.

O sırada bir kadın sesi duyuldu:

— Ayol beni de cüriye alın. Güzel seyretmek sevaptır. No'lur, beni de alın. Erkeğin güzelinden asıl ben anlarım.

Başlar, sesin geldiği yana döndü. Bir alkış koptu. Böyle bağıran Halide Pişkindi. Onu da kolundan tutup sahneye çıkardılar. Böylece jüri tamam olmuştu.

MÜSABAKA BAŞLIYOR

Bu müsabakayı tertip eden zat sahneye çıkarak mikrofon önünde uzun bir konuşma yaptı. Güzellik müsabakası tertibine müsaade ettiği için önce hükûmete, sonra belediyeye, sonra Elektrik İdaresine, daha sonra Sular İdaresine, Mezarlıklar Müdürlüğüne, Denizcilik Bankasına, Kabzımallar Birliğine, Berberler Cemiyetine, Kasap Ali efendiye, Hıdır Ağa'ya ayrı ayrı teşekkürler ettikten sonra, bu müsabakanın mahiyetini anlatmaya başladı.

Seyirciler de:

— Artık yeter! Söz Hasan Beyindir! diye bağırarak tepindiler.

Bunun üzerine, bando, ilk geçecek olan Demokrat erkek güzellerinin marşını çalmaya başladı:

Çarşıya vardım
Kestaneden aldım,

Halk:
— Zor alırsın...
— Bulursan al!..

Diye bağırıyordu. Bando devam ediyordu:

Çarşıya vardım
Kestaneden aldım,
Yârin haberini
Postaneden aldım.

Halk:
— Sen postaneden zor haber alırsın!

Diye bağırıyordu. Bando susunca, Demokrat güzeller teker teker geçmeye başladılar. Spiker, her geçen erkek güzelini seyircilere tanıtıyordu:

— Teni cilâ, gözü elâ, bakışı şehlâ Ankara erkek güzeli...

Jüriden Halide Pişkin:

— Tuh tuh... Nazar değmesin. Elemtere fiş, kem gözlere şiş... Diyerek elini masanın tahtasına vuruyordu.

İlk geçiş elbiseli ve parti kıyafetiydi. Onun için Demokrat erkek güzelleri ellerinde, başka memleket belediyesinden hediye edilmiş şehir anahtarları, fahri dok torluk diplomaları, fahri hemşerilik beratları, fahri profesörlük cüppeleri taşıyorlardı.

Demokrat erkek güzellerinin geçişinden sonra bando Halkçıların türküsünü çalmaya başladı:

Beni de alın koynunuza hâtıralar
Bir ömür tükenecek yolunuza hâtıralar..

Halk Partisi erkek güzelleri de parti kıyafetleriyle geçiyorlardı. Eşek üstünde, ayağı çarpık, eli asâlı, şalvarlı Kasım Gülek en çok alkış toplayan erkek güzeli oldu. Halide Pişkin, Turhan Feyzioğlu geçerken:

— Ayol, görenler maşallah desin! diye bağırıyordu.

Millet Partili erkek güzellerinin geçişi pek parlak oldu. Bando:

Al beni beni
Sar beni beni
Ben adam yemem..

Türküsünü çalıyordu. Parti kıyafetiyle geçen Osman Bölükbaşı, iki elinde, içi vesika dolu iki bavul taşıyordu. Arkasından da bir adam bir fıçı su getirmekteydi.

Sonra bando Hürriyet Partisinin marşını çalmaya başladı:

Gören, bilen nazarında sevdalı dendik
Göze gelen bir aşkın elbet eceli vardır

Hürriyetçi erkek güzellerden Turan Güneş, Ekrem Alican, Aydın Yalçın çok alkışlandılar.

Köylü Partisinin «Dağda da davar güderim, amaaan, Emineme selâm iderim amaan» türküsü çalındıktan sonra, bu partiden erkek güzeli olarak yalnız Tahsin Demiray geçti.

Seyirciler arasından Fuat Köprülü:

— Yahu, biz de erkek güzeliyiz!.. diye fırladıysa da, bu müsabakaya, partiden çıkıp yeni bir partiye kapağı atmayanların sokulmadığı kendisine zorla anlatılabildi.

MAYOLU GÜZELLER

Erkek güzelleri ikinci defa mayolu olarak geçtiler. Elbise ile gayet endamlı görünen birçok erkek güzelleri, mayo içinde seyircileri hayal kırıklığına uğrattılar. Bir çokları da tersine oldu. Kalafat, elbisesiz olunca, vücudünün bütün güzelliği ortaya çıktı. Bunu görenler:

— Kepenek altında ne erler yatıyor, yiğit yen içinde bilinmez, dediler.

Bazı erkek güzellerinin saçlarının rengi dikkati çekiyordu. Kimisi saçını boyamış, kimisi de kına sürmüştü.

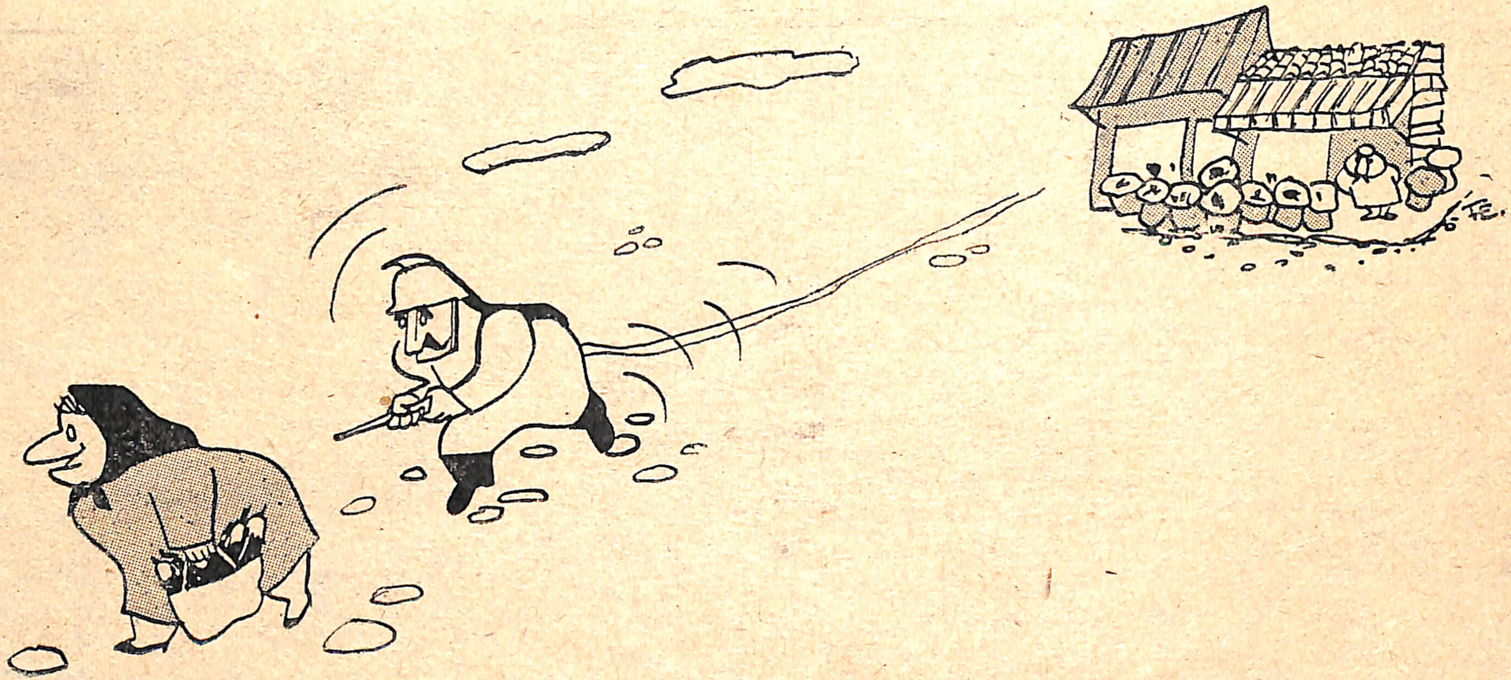
Vücudü hemen hiç kusursuz olan bir erkek güzeli, muayenede dişlerinin takma olduğu anlaşıldığından, finale seçilemedi. Yüz bakımından en güzel sayılan bir erkek güzeli de, vücudüne hiç bir mayo uymadığından, mayolu olarak sahneye çıkamadı.

— Jüri gelip içerde vücudümü

★ KASIM GÜLEK, çok heyecanlandığını söyleyen bu güzel erkek adayı Akbabanın objektifi karşısında artistik politik bir pozda..

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Patlıcan mevsimi dolayısiyle yangınlar çoğaldı.. (Gazeteler)

seyretsin; diye haber yolladıysada, jüri üyeleri bu cazip teklifi kabul etmediler.

Seçim sonunda beş güzel finale kalmıştı: Lebit Yurdoğlu, Emin Kalafat, Lûtfi Kırdar, Kemal Aygün, Papa Eftim...

Lûtfi Kırdar, mayoyla geçerken, seyirciler:

— Kara bomba!., diye bağırdılar.

Son seçimde Emin Kalafat güzellik kralı ilân edildi.

Kasım Gülek, her resminde yüzü siyah çıktığı için fotojeni kralı seçildi.

Namık Gedik zarafet kralı oldu. Nurettin Aknoz, nezaket kralı seçildi. Boyacıgiller de hayâlet kralı ilân edildi. Müsabakaya katılan her erkek güzeline bir krallık verildi. Samet Ağaoğlu teravet kralı, Sarol selâmet kralı, Cihat Baban alâmet kralı...

Namık Gedik iki kere kral oldu. Bir kere nezâket kralı, bir kere de sempati kralı...

GÜZELLER NE DİYOR?

Güzellik kralının taç giyme töreninden sonra hepsine ayrı ayrı hediyeleri verildi.

Seçimden sonra görüştüğüm Halk Partili erkek güzelleri:

— Jüri kararını çok önceden vermişti, ama biz yabancılara karşı ayıp olmasın diye seçime katıldık, dediler.

Hürriyet Partili erkek güzelleri de:

— Hakkımızı yediler! diye bağırıyorlardı.

— Hangi hakkınızı? diye sordum.

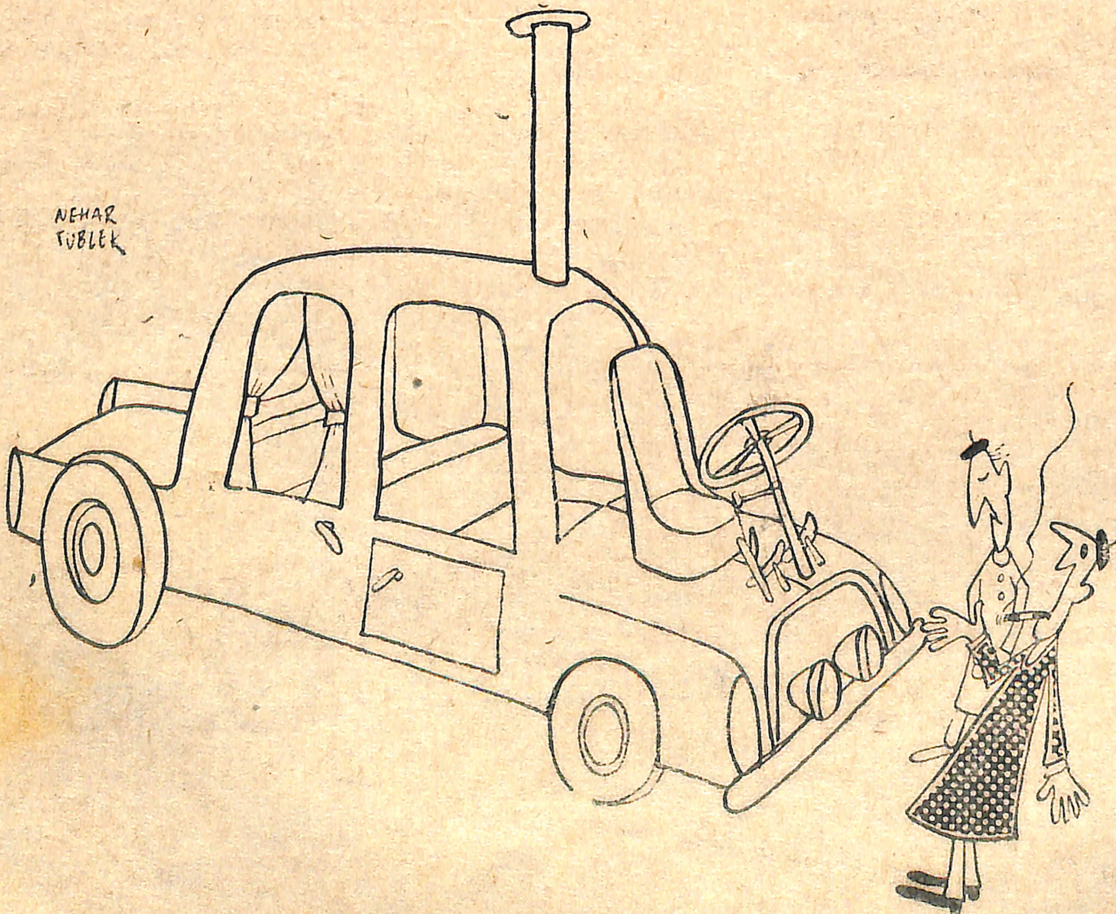
— İsbat hakkımızı... dediler.

Şiddetli bir teessüre kapılan Kasım Gülek:

— İnsaf edin, diyordu, Kalafat'ın kral olduğu seçimde ben beşincilik de mi alamazdım?

Seçimden sonra erkek güzelleri arabalara binip, halkla temas etmek için Florya'ya, plâja gittiler.

B. E. N.

Bir otomobil fabrikası kurulacak.. (Gazeteler)

Mümessil — Yahu, hani yalnız fabrikanın plânına müdahale edilecekti!..

Buna dayanamam

Ada vapurunda, Samoel Kohen, arkadaşına dert yanıyordu:

—Sana fena bir haber vereceyim. Ben artik Rebeka ilen yaşamiyacağim.

— Neden be kuzum?

— Rebekanin sevyilisi var.

— Kim soyledi sana bunu?

— Yozumla yordum. İstanbulda iki yece kalacayim, dedim. Sonradan vazyeçtim, ertesi sabah ilk vapurla yeldim. Bir de ne yoreyim! İkisi beraber yatmiyorlar mi? Eem da elektrikleri söndürmamişlar. Sabaha kadar yanmiş. Yook, ben böyle israfa dayanamam!..

Yeni zenginin karısı!

Bir harp zengini, bir akrabasına karısından şikâyet ediyordu:

— Düşün, poker nedir bilmez, bezikten anlamaz..

Akrabası, tuhaf tuhaf yüzüne baktı:

— Ağam, bundan siz memnun olmalısınız!

Harp zengini başını salladı:

— Fakat bilmediği halde oynamaya kalkışıyor!

Hava aşkı!

Sık sık, Avrupaya uçakla seyahat ediyordu. Bir arkadaşı sordu:

— Nasıl, Avrupada iyi eğlendin mi?

— Uçaktan indiğim yok ki, hava meydanlarından başka bir şey gördüğüm yok..

— Demek uçağı çok seviyorsun?

Adam, içini çekti:

— Uçağı değil, uçaktaki Hostesi seviyorum.

Köylünün zoru

Senelerce çiftliğini beygir ve sapanla sürmüştü. Modern âletlere son derece muarızdı. Traktöre filân boş veriyordu. Bir gün çiftliğe ziraat makineleri satan bir müessesenin adamı geldi; 200 beygirlik bir de traktör getirmişti. Yaşlı çiftçi, adamın bu traktörle, kendisine bir de gösteri yapmasına ses çıkarmadı. Satıcı traktörün nasıl çalıştığını gösterdi ve üstünlüklerini bir bir saydı. Ve:

— Nasıl, dedi. Artık bir tane satın almıyacak mısınız?

Çiftçi başını salladı:

— Hayır oğul hayır. Belki çok iyi iş çıkarıyor ama, bu mübarek makineleri benim atlar gibi yavrulamadıkça satın almam!..

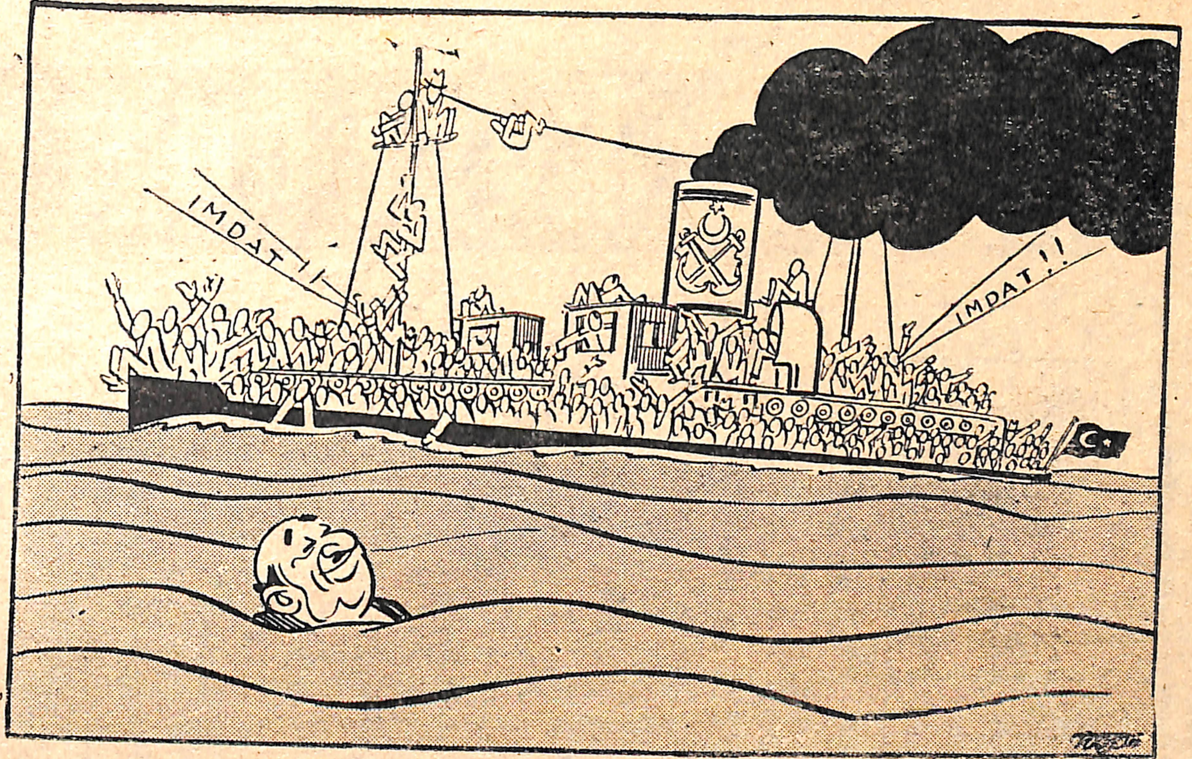
Ne saadet!

Genç kız arkadaşına anlatıyordu:

— Ah şekerim, bilsen ne mes'udum, hem seviyorum, hem seviliyorum..

— Sahi mi? Kim? Adı ne?

— Birincisi Ahmet, öbürü Ali!.

Vapurdakiler — İmdaaaat!..

Ağır eserler

Vergi memuru kitapçıya bir vergi makbuzu imzalatıyor, dükkânın çırağı da bir merdivene tırmanmış en üst raftan bir kitap almağa çabalıyordu.

Bu sırada kolu çarpık bir şekilde duran bir kitap yığınına dokundu ve bunlar topyekûn vergi memurunun kafasına indiler. Hepsi de; Kant, Dekant, Durkheim v.s. gibi ağır kitaplardı. Adamcağız baygın yere serildi. Kitapçı ise hiddetle çırağı azarladı:

— Jacques biraz daha dikkatli olsana. Ya bu müşterimiz olsaydı!.

*

Bu günkü köftemiz...

Senelerdir ayni lokantaya gider ayni masaya otururdu, garsonla akraba gibi olmuştu artık...

O gün ne yiyeceğini düşünürken gözüne listede «köfte» ilişti ve garsona dönüp:

— Epeydir köftenizi yemedim dedi. Ne dersin ha, bir köfte yesem mi?

Garson başını salladı:

— Yemeseniz daha iyi efendim, zira aşçıbaşı bu sabah şapkasını et makinesi içine kaptırdı.

Sahra balıkları!

Adamcağız nehir kenarında bir ev satın alacaktı. Fakat bodrum katı rutubetli gibi görünüyordu. Bu tereddüdünü söylediği zaman çok çenebazı bir adam olan emlâkçı hemen itiraz etti ve evi bir sürü methetiikten sonra bodrum için ilâve etti:

— Rutubet filân.,. Ne demek, Burası Büyük sahra gibi kupkurudu...

Ve adamcağız evi satın aldı. Bir kaç gün sonra emlâkçinin kapısı hızla açıldı ve yeni ev sahibi içeri girdi:

— Ne haber! diye bağırdı... Senin Büyük Sahraya dün gece bir fare kapanı koydum. Sabahleyin kalktığımda bir pisi balığı ile bir de morina yakalanmıştı.

*

Ah bu garsonlar!

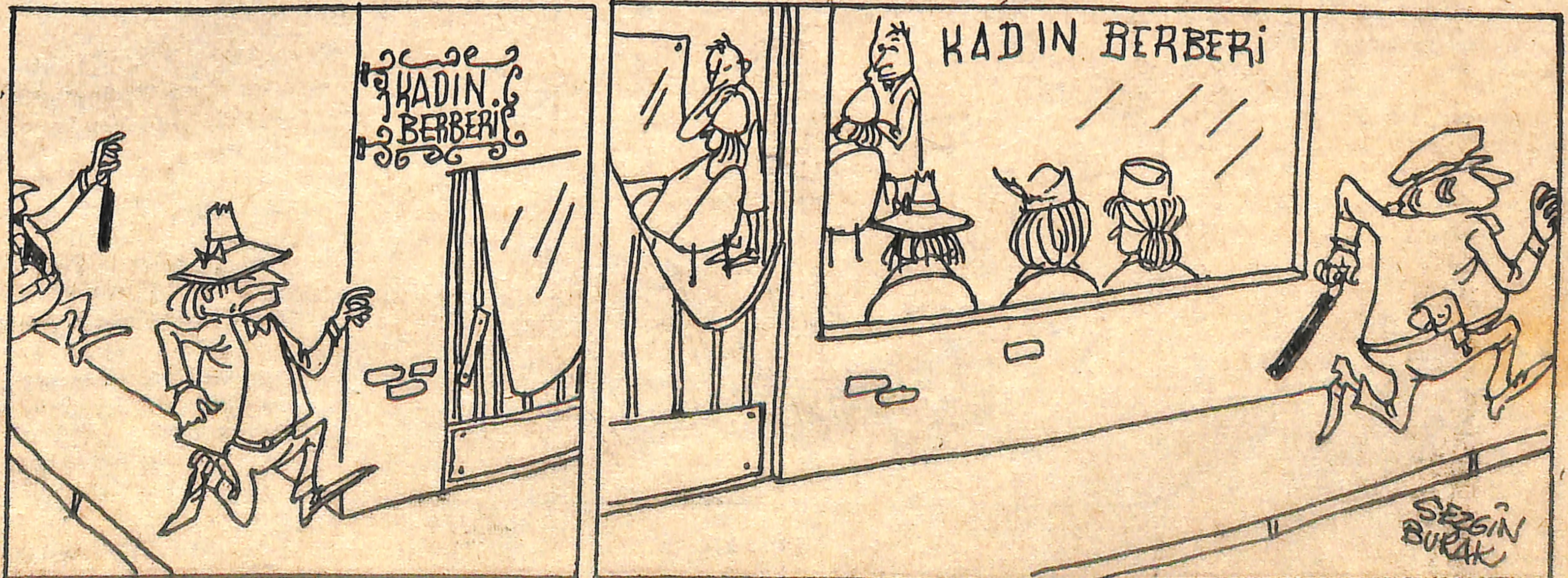
Genç kız senelik tatilinde bacaklarını ve hayatını tehlikeye koyarak bir dağ oteline geldi yerleşti. Fakat 2 ci günün sabahı kahvaltıya indiği zaman garsona şikâyet etti:

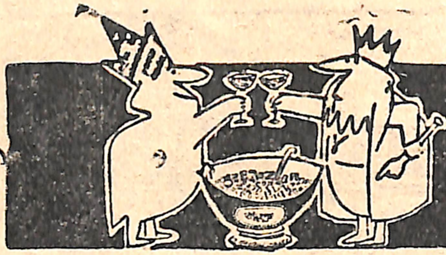
— Doğrusu çok zor oluyor. İki gecedir bir bardak su için giyinip kuşanıp yataktan kalkıp taa aşağı kata iniyorum.

— Fakat sinyora dedi garson, niye yatağın yanındaki zile basıp çocuğu çağırmıyorsunuz?.

— Çocuğu mu? Fakat o bana zilin yangın alârmı olduğunu söylemişti...

ZÜLKÜF BEY:

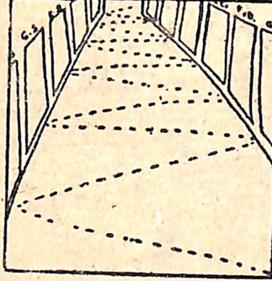
kokteyl

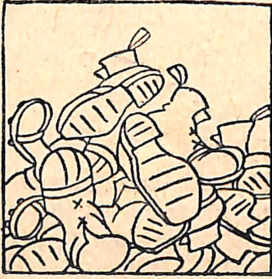
60 sene yaşayan sporcu

30 sene antrenman yapar!

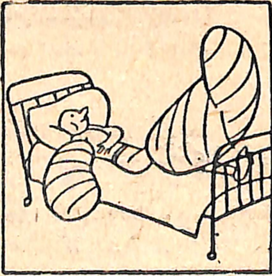
15 defa klüp değiştirir!

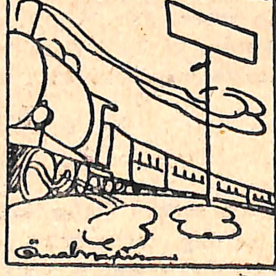
120 çift pabuç eskitir!..

10 sene münakaşa eder!.

15 sene hastanede yatar!.

5 sene seyahat eder!..

Bir dakika:

Merhemsiz kel

İstanbul Belediyesi, şehrin giriş kapılarına, Anadoludan gelecek «iç turistler» için bir takım levhalar astırıyormuş.

Evvelâ bir «hoş geldiniz» ve hemen arkasından bir sürü nasihat: «Yerlere tükürmeyiniz, sokaklara çöp atmayınız, sarkıntılık yapmayınız, gürültü etmeyiniz, falan filân...

Hiç de böylesine nezaketsiz bir ev sahibi görülmemiştir.

Nereden gelir bu misafirler?

İzmirden gelir, Adanadan gelir, hele bilhassa Ankaradan gelir.

Demek oralarda herkes tükürüğünü yerlere, çöpünü sokaklara atıyor. Oralarda kadınlara saldırmak serbest ve şehir meydanlarında nağra üstüne nağra, öyle mi?

Sevsinler.

Halbuki, tam tersine, bizim belediye bu levhaları biraz değiştirerek, Anadolu şehirlerine göndermeli ve bu şekilde hareket etmek istiyenleri, kendi rahatları bakımından, İstanbula davet etmeliydi.

Mal meydanda değil mi?

D. N.

«Bayram Gazetesi»

YAZISIZ!..

(Bayram Gazetesi)

Derya kuzuları!

Bizim Denizcilik Bankasını hep biliriz. Avrupaya gönderdiği heyetler oralarda kaybolur, onları bulup getirmek için yeni heyetler gider.

Öğrendiğimize göre halen Roterdam'da bulunan yine Denizcilik Bankasına ait başka bir heyet de gemi almak için sekiz aylık bir dünya turuna çıkmaya karar vermiş.

İtalya turu. İskandinavya turu, dünya turu. Bu böyle olmıyacak.

Bunun kestirmesi, bankayı olduğu gibi Avrupaya nakletmektir. Böylece buradan oraya heyet göndereceğine, oradan buraya gönderir.

Hiç değilse gidenleri arada sırada memlekette de görme imkânını buluruz.

Çetin ALTAN «Akşam»

O benimdir!

Yunanistana bir nota gönderiyormuşuz.

Karışmak gibi olmasın ama, Yunanlıların yola gelmesini istiyorsak, en kestirmesi, İstiklâl marşımızın notasını göndermektir!

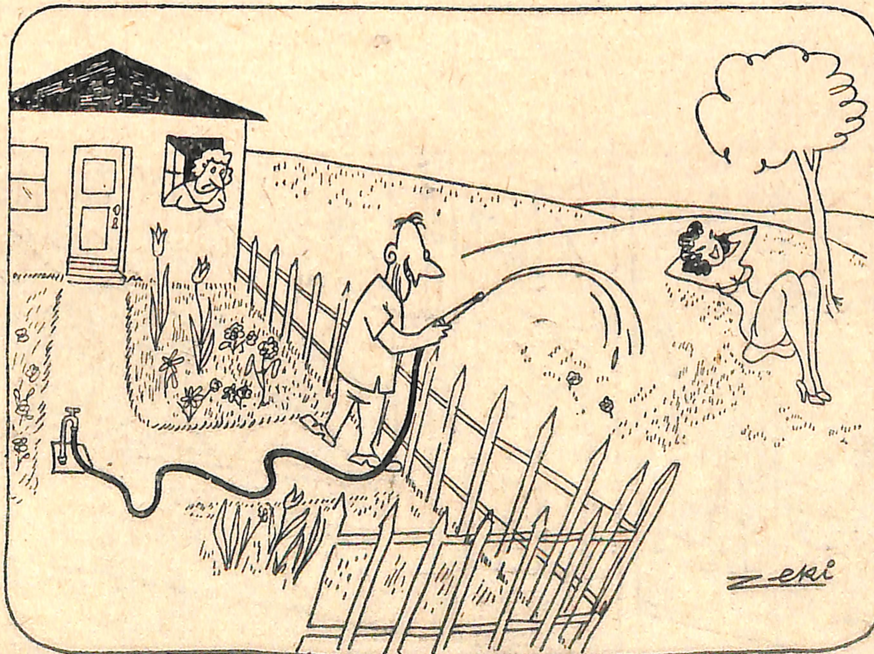
Bedii FAİK
«Dünya»

Dost

Adamın biri oturmuş altınlarını şöyle sayıyordu:

— Bir dost, iki dost, üç dost!..

Sululuk!..

Çelik kanatlı kuş

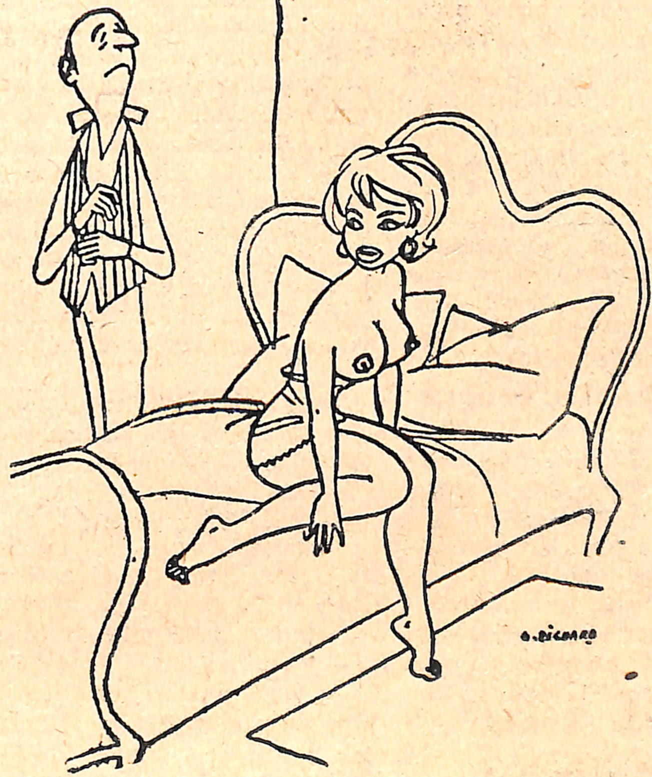
FOX Stüdyolarında Napolyon devrine ait muazzam bir film çevriliyordu. Binlerce figüran, tarihî elbiseler giymiş, top arabaları, katırlar, atlar, askerler hazırlanmış ve büyük bir saha, tarihten bir sayfayı aynen canlandırır bir hale konmuştu. Tam makineler çalıştırılacaktı ki, büyük bir tayyare, stüdyonun üzerinden uçmağa başladı. Tabiî her şey durduruldu ve tayyarenin gitmesi beklendi. Fakat pilot dalga mı geçiyordu ne idi bilinmez. Tayyare tekrar tekrar dönüp bu tarihî savaş sahnesi üzerinde uçuyordu. Epey bir zaman beklenildi. Artık herkes iyice sinirlenmişti ki, kameramen rejisöre yaklaştı ve:

— Bir fikrim var, dedi. Senaryoya ufak bir ilâve yapalım. Baş artist, yumruklarını sıkıp gökyüzünde uçan uçağa doğru kaldırsın ve dramatik bir şekilde:

— Ey medeniyetin çelik kanatlı kuşu! diye bağırsın. İcad edilmene henüz 150 sene gibi bir zaman var, bu göklerde ne arıyorsun? Haydi git!..

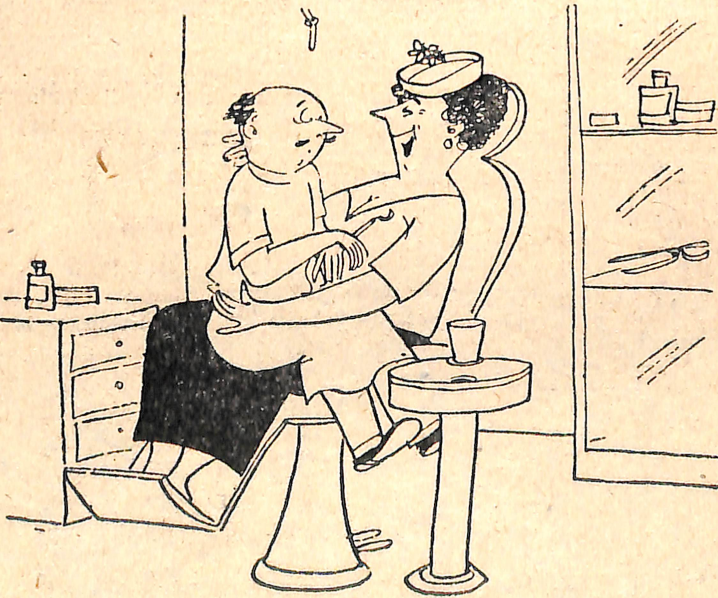
Ve sonra filme kaldığımız yerden devam edelim.

Rejisör, ne yaptı bilmiyorum. Ama filme gideniz varsa görmüştür herhalde...

— Şimdi metrdötele söyleyin, yukarı çıksın! Şoföre haber verin hazır olsun... Kocama da telefon edin, beni beklesin!..

(Fransız)

Kadın — Ne var korkacak doktorcuğum?..

(Fransız)

Titizlik!

Mücevherci zeki bir adamdı. Bir kere çok genç ve sarışın kıza bir de onun yanındaki pelte gibi yaşlı adama baktı ve derhal en pahalı mücevherlerinden biri olan yakut, safir ve elmaslarla yapılmış ve Amerikan bayrağını temsil eden bir iğne çıkardı. Genç kız bunu bir müddet evirip çevirdikten sonra:

— Güzel dedi güzel ama, bu şeklin başka renklerle yapılmışı yok mu acaba? Renkleri sevmedim.

(Amerikan)

Anket!

Amerikadaki anket merakı malûmdur. İşte Madison caddesindeki meşhur acentalardan biri de en çok içilen sigara markası hakkında bir anket yapıyor, herkesin hangı sigarayı içtiğini tesbite çalışıyordu. Bu arada bu işte çalışan bir memur binlerce kadın arasında anket yapıp kadınların cinsi hayatları üzerine bir kitap yazan meşhur Dr. Kinsey'e de telefon etti ve:

— Affedersiniz diye lâfa başladı. Acaba hangi marka sigara içiyorsunuz, bir anket hazırlıyorduk da...

— Şahsi hususiyetlerimi anket mevzuu edemem!

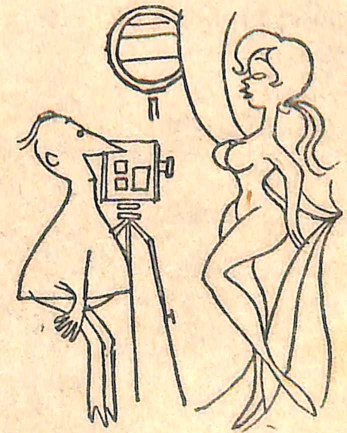
(Amerikan)

\#

Çıplak model!

BÜYÜK bir fotoğraf stüdyoları vardı ve artistik resimler çekiyorlardı. Yeni bir seri resim için çıplak bir model kiraladılar. Kız soyundu. Fakat çorap lâstikleri o kadar sıkıydı ki, bacakları üzerinde acayip izler bırakmıştı. Tabiî bu vaziyette resim çekemezlerdi. Bazı banyo edilecek filmleri vardı, kıza bu müddet zarfında stüdyoda çıplak oturup beklemesini söylediler.

Yarım saat sonra işleri bitip stüdyoya döndükleri zaman, kızın bacaklarındaki izler geçmişti. Fakat ne yazık ki, resimleri yine çekmediler. Zira çıplak model yarım saat hasır bir iskemle üzerinde oturmuştu.

(Fransız)

— Efendim her birine yegân yegân, bizzat varıp davet edecekti. Malûmu âlileri, yüz yüzden utanır, derler. O vakit her hangisinin redde mecali olmazdı. O karşımızda oturan meymenetsiz herif, o Sülükoğlu mudur, ne karın ağrısıdır... Her ziyafet tertip eyledikte, üç, dört gün evvelsisinden kaymakama, kadıya, cezareisine koşar, durur. Daha da ileriye varıp, ne sevdiklerini, ne arzu eylediklerini sorar. Ya, mirim!

— O halde, tabur ağası nasıl geldi?

— Sen ona bakma, sultanım! Bizim ağa deryadildir. Alaydan yetişmedir. Merasime, falan katiyen aldırış etmez. «Ne verseler ana şakir, ne kılsalar ana şat!» fehvasınca, hatta davet olunmadan bile uluorta yemeğe geldiği vakidir. Öteki gâvur oğluna gelince, o da karıncayı incitmekten ürken, buluttan nem kapan bir haindir. Ne olur, ne olmaz? Belki de alt tarafı hayra yahut şerre dayanır diye, her çağırıldığı yere, hâşâ efendimin huzurundan imaret köpeği gibi koşa koşa gelir. Bunları ne diye hesaba katıyorsun, a elmasım? Ne ise, olanlar oldu. Bir daha sefere, bu âciz bendeni dinler de ana göre hareket edersin. Dünyada her şeyin tamiri mümkündür; ilâ gönül tamir olunmaz. Sen şimdi, safayı hatırla yatağına çekilip istirahatine bak. Haydi, Allah rahatlık versin. Hayırlı rüyalar ihsan eylesin!

— Bu gadan yimekler nolacak?

— Onlara da çare buldum. Merak etme mirim efendim.

— Ahçı, geriye alu mu?

— Aa!. Hüda nekerde! Hiç öyle şey mi olur, a benim velnimetim? Böyle bir teklifte nasıl bulunurui? Bu, senin şerefin, itibarın, haysiyetinle kabili telif mi?

— Ya nideceğim?

— Bütün kapları yarın sabah alır, senin tarafından, sadaka olarak, hastaneye, mektebe dağıtırım. Hem de kendi elciğezimle. Bu suretle, yedi mahallede senin sehavetin, keremin, inayetin dillere destan olur. Rakipleri de çatır çatır çatlarlar.

— Yazuh be İzzet!

— Neden yazık olsun, mürüvvetşiarım? Başın gözün sadakası. Fıkarayı doyurmak en büyük sevaptır. Efendimin halk arasında adı hayır sahibine çıktı mı idi, ondan sonra her yol açılır.

Satılmış esnemeğe başlamıştı. Vakit geçti. Ziyan olmasın diye fazlaca atıştırdığı böreğin, tatlının ağırlığı üzerine ayrıca çöküyordu.

Gayri ihtiyarî içini çekti ve:

— Ne istersen ,yap! dedi Gitti, yattı.

İzzetî efendi, ertesi günü, mezeleri kendine ayırdıktan sonra, yemeklerin üst tarafını, dediği gibi yaptı: Götürdü ve hastanedeki dokuz hasta ile mahalle mektebindeki fıkara çocuklara dağıttı.

Bu hareket, umduğu tesiri yapmadı değil. Sülükoğlu, akşam, evine döndüğü vakit, karısı ona havadisi yetiştirdi:

— Bugün. o karşıki evin sahabısı, hastahane ile mektebe yemek dağıttırmış... dedi.

Sülükoğlu sapsarı kesildi. O, oldum olası, böyle bir şey akıl edip de yapmamıştı.

— Ne münasebet? diye kekeledi.

— Kimbilir? Ölmüşlerinin canı için olacak. Yeni ev yaptırdı.

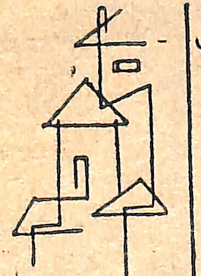
— O herif cibilliyetsizin biri... Böyle şeyleri nereden düşünecek?

— Müslüman değil mi, ayol? İşte pekâlâ düşünmüş.

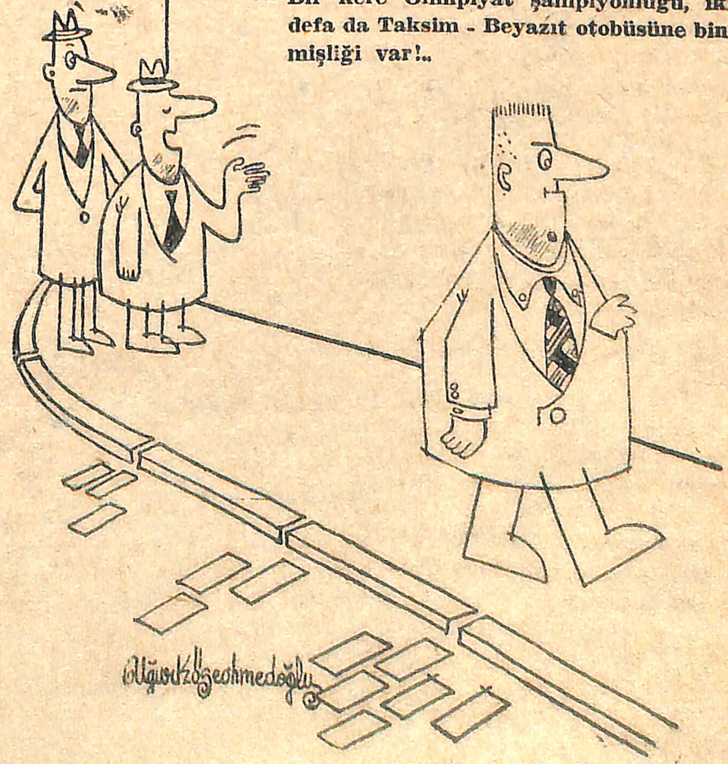
— Kendisine kalmış olsaydı, zor yapardı. Ona bu akılları öğreten, hep o fesat kumkuması, papas bozuntusu teres.

Ne olursa olsun, Satılmışın yaptığı bu iş, kırk yıllık eşraf ve hanedan geçinen Sülükoğluna fena dokunmuştu. Hem sade o değil, bütün kasabanın kalbur üstüne gelenleri: Fakının Mustafa Ağa,

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI
1958
YILINDA
ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ
4 MİLYON
405.000
LİRA
İHAP HULUSİ İSTANBUL

Otobüslere ancak çok kuvvetli olanlar binebiliyor... (Gazeteler)

— Bir kere Olimpiyat şampiyonluğu, iki defa da Taksim - Beyazıt otobüsüne binmişliği var!..

Badem Şekeri!..

Elli yaşlarında, gayet şık giyinmiş ve son derece şayanı hürmet bir adam olan Mösyö Duval, akşam gezintisine çıkmıştı. Çok güzel bir bahar akşamıydı.

Mösyö Duval, içinde ilk gençlik günlerini hatırlatan kaynaşmalar hissediyor ve olmıyacak şeyler yapmak istiyordu. Meselâ: ellerini cebine sokup ıslık çalarak ve yoldaki taşları fırlatarak yürümek, kırlara çıkıp papatyalar arasında uyumak veya ayaklarını denize sokmak... Ama yine de bu isteklerini hiç de açığa vurmayan bir ağırbaşlılıkla yürüyor sadece, içinde biriken sıkıntı, şık bastonunun kaldırımdaki hafif darbeleri halinde tezahür ediyordu. Mösyö Duval, bununla iktifa ederdi, ederdi ama... Bir şekerci dükkânının parlak vitrini önünde durup şekerlere bakan çok şirin, çok minyon, çok güzel genç kıza rastlamasaydı...

Genç kız gözleri süzülmüş bir halde şekerlemelerin renkli âlemine dalmış gitmişti. Bir müddet onu seyreden Mösyö Duval, içindeki kıpırdanışların gittikçe arttığını ve karşı konmaz bir kuvvetin kendini âdeta iteledığini hissetti. Az sonra genç kızın yanında idi:

— Bu bonbonları çok seviyorsunuz galiba!

Çapkın ve tatlı bir bakış, arkasından bir gülümseme:

— Evet Mösyö!...

— Öyleyse, size onlardan ikram etmeme müsaade edin!

-- Oh! tabiî Mösyö...

Beraberce şekerciye girdiler. Genç kız kuş gibi cıvıldıyarak bir hayli şekerleme yedi.. Mösyö Duval, zevkten âdeta genç kızın pembe ağzındaki şekerlemeler gibi ediyordu. Son bonbonu yutarken:

— Matmazel, dedi. Herhalde pastaları da seversiniz, öyle değil mi?

— Evet mösyö!...

Büyük bir pastahaneye gittiler. Genç kız bir oburluk rekoru kıracak kadar çok mil töy, piramit ve şokola yedi. Gözleri zevkten ışıl ışıldı... Mösyö Duval ise içinde gittikçe artan bir hafiflik hissediyordu. Sanki genç kız yedikçe o, yılların biriktirdiği safraları atıyor, her lokmada bir yıl gençleşiyordu:

— Herhalde dedi, bu tatlı şeyler sizi susatmıştır. Öyle değil mi?

Genç kız yine:

«— Evet Mösyö» yü bastı.

Hava da iyice kararmıştı zaten; beraberce bir pavyona girdiler. Tatlı ve romantik bir müzik vardı. Bu uygunsuz çift en tenha ve loş köşeye oturdular. Genç kız, yemekteki kabiliyetini hiç de gölgelemiyen bir iştahla içti, içti... Artık gözleri süzgün süzgün bakıyordu. Mösyö Duval, heyecandan titriyen bir sesle sordu:

— Yoruldunuz değil mi madmazel? Şimdi biraz dinlenseniz iyi olur...

Genç kız yine şirin şirin:

— Evet, Mösyö, dedi.

Ve Mösyö Duval'in garsoniyerine geldiler. Kız derhal soyunmağa başladı. Önce eteğini, sonra blûzunu çıkardı. sonra jiponunu, jartiyerini... Fakat o üzerindekileri çıkardıkça, biraz evvel safra gibi attığı yıllar, Mösyö Duval'in omuzları üzerine tekrar çöküyordu sanki. Genç kız, o kadar küçüktü ki, çocuktu âdeta. Halbuki elbise ile kocaman görünüyordu. Onun gibi, elli yaşında, şayanı hürmet bir adam, böyle ufacık bir genç kızla... Hayır... Fakat, belki, bir ihtimal... kendini kendini zorlıyarak sordu:

— Kaç yaşındasınız madmazel?

Kız:

— On üç, Mösyö, diye cevap verdi ve son çamaşırını odanın köşesine fırlattı...

Bukadarını da ummamıştı doğrusu. Bir müddet hiç bir şey söylemeden öylece kaldı. Sonra:

— On üç, ha, diye mırıldandı. Demek daha henüz on üç... Yok, hayır, bu imkânsız, olamaz...

O zaman küçük kız dudağını büküp alaylı bir sesle:

— Fakat Mösyö, dedi. Bundan ne çıkar... Sizin böyle bâtıl şeylere inanacağınızı ummazdım doğrusu!...

Fransızcadan çeviren:
Semiramis AYDINLIK

Gökçezade Şerif efendi, Hacı Rıza bey, Sergafli Abdullah Ağa, Kösemenin burunsuz Sadık, vesaire... Hiç biri kahveye çıkamaz, pazarda görünmez olmuşlardı.

Etrafı kollamaktan bir an geri durmadığı için bu vaziyeti kolaylıkla hisseden İzzetî efendi, velinimetini ikaz ederek, tam bir hafta sonra, kandil münasebetiyle tekkeye iki tane koç göndertti.

Hayvanlar taranmış, tüyleri, yağlanmış, boynuzları ile, çarşı pazar dolaştırılarak, kasten de hükûmet konağının önünden geçirildikten sonra tekkeye teslim edilmişlerdi.

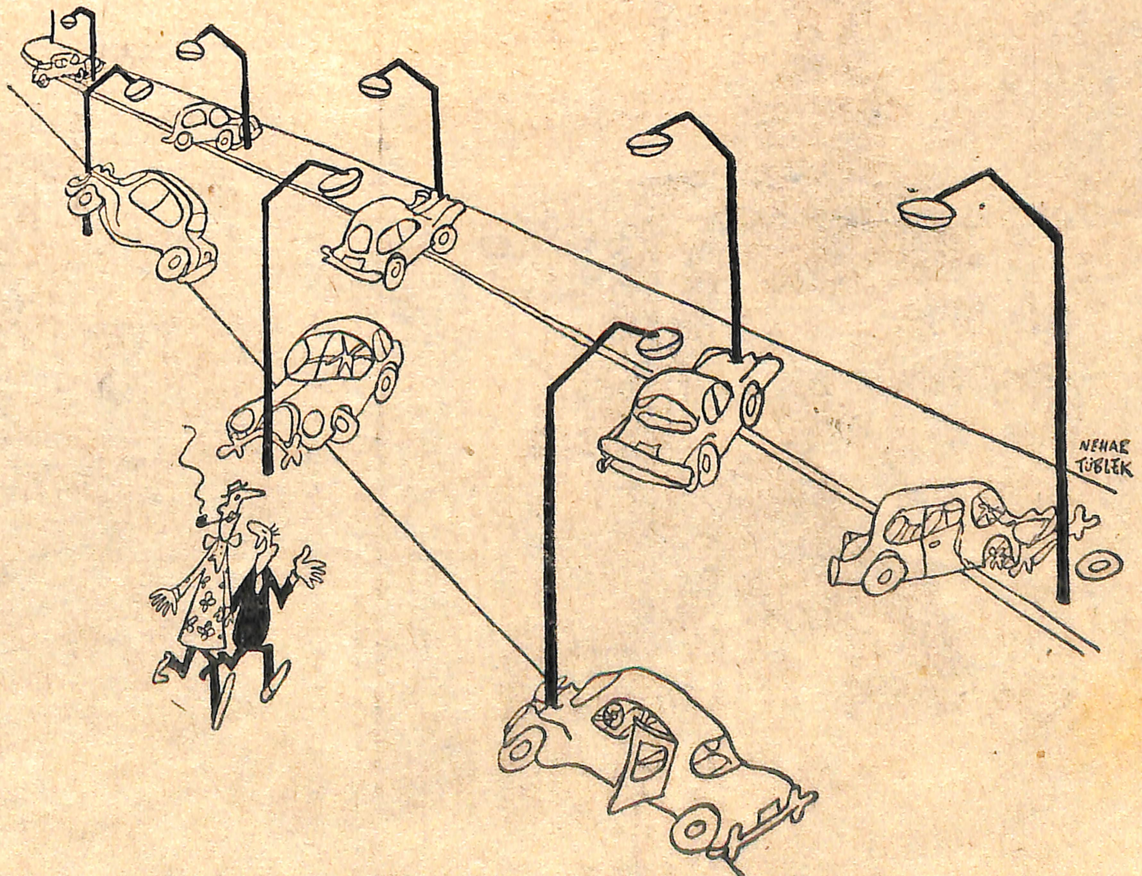
Bu hâdise, büsbütün eşrafı çıldırttı.

Satılmış hödüklüğünden ve miskinliğinden ötürü bir tarafa çıkmıyordu. Bunu, kendisinin vekarına, ağır başlılığına veriyorlardı. Ve bu kanaati, kurnaz İzzetî efendi, ustalıklı, propagandasiyle etrafa yaymaktaydı.

Kasaba halkının ekseriya, toplu bir halde oturdukları kahvelerde, şurada burada, lâkırdı zeminini efendisine getirip:

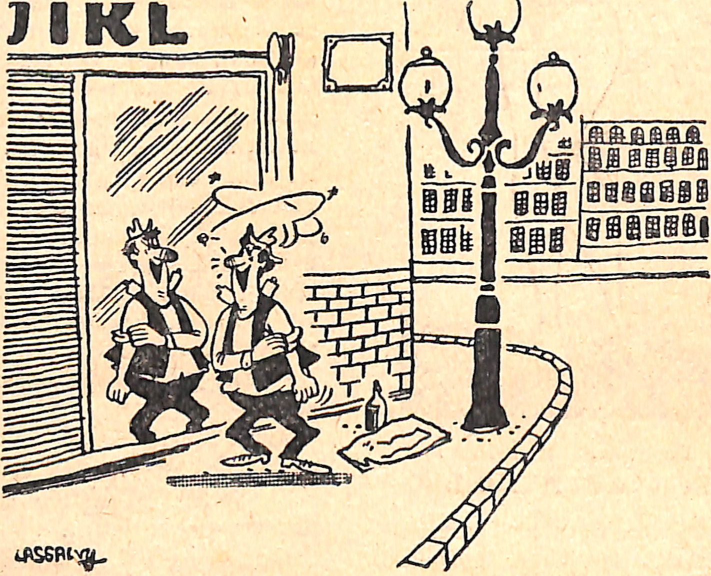
(Devamı var)

Amerikada direksiyonsuz otomobil yapıldı.. (Gazeteler)

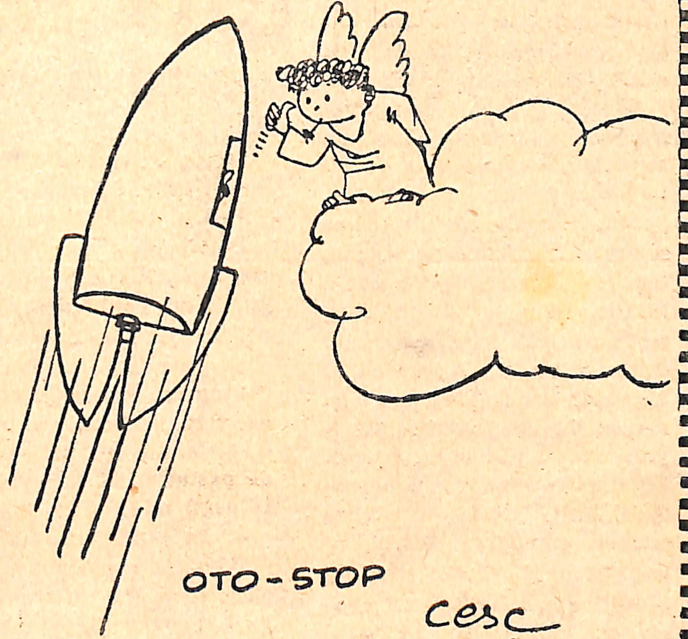

— Görüyorsunuz işte.. Biz direksiyonsuz otomobili sizden evvel icat ettik!..

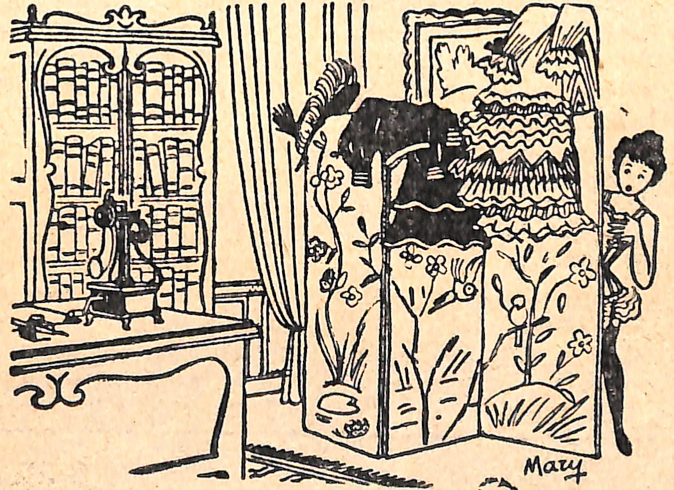
Dünya KARİKATÜRLERİ

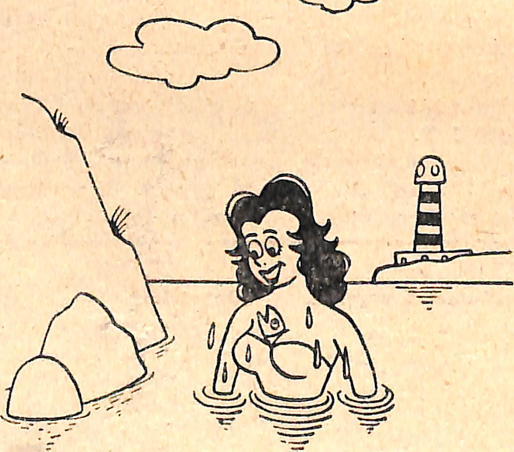
-ANLAŞILDI, SENİN CANIN KAVGA İSTİYOR.

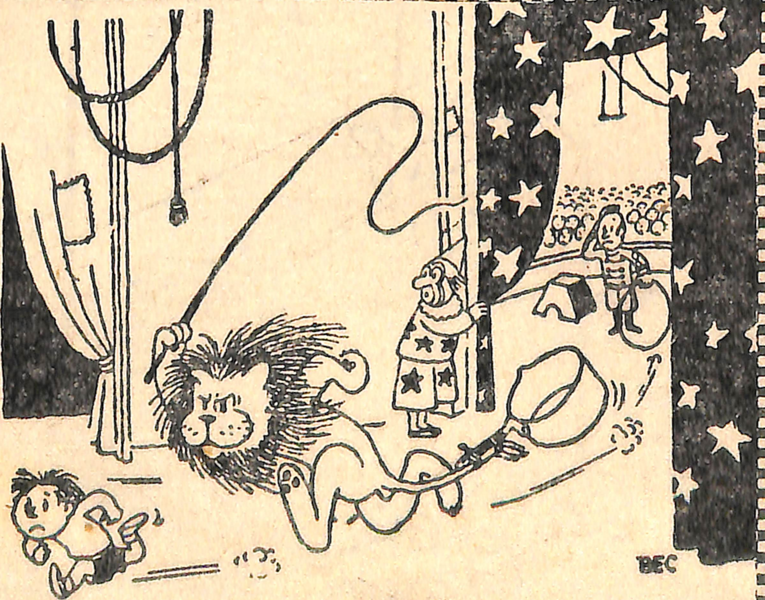
OTO-STOP

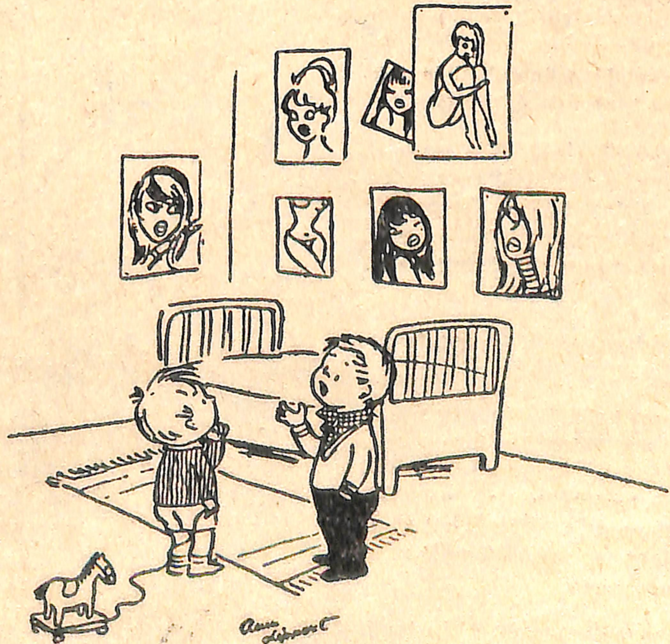
-DOKTORCUGUM, DAHA SOYUNAYIM MI ?

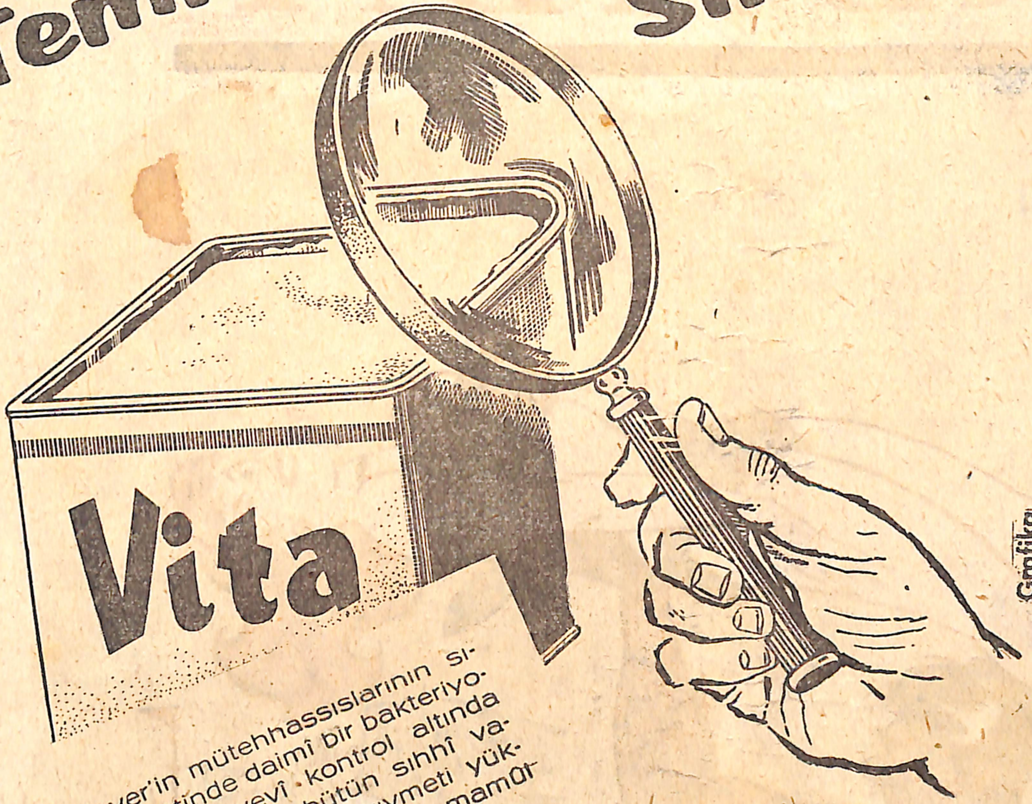
-AMAN KOCAM GÖRMESİN !..

ARSLAN - SENİ TERBİYESİZ PİÇ, SENİ !..

-BEN DE SENİN YAŞINDAYKEN BÖYLE ATLARLA OYALANIRDIM...

Unilever'in mütehassıslarının sıkı nezaretinde daimî bir bakteriyolojik ve kimyevî kontrol altında imal edilen VİTA, bütün sıhhî vasıfları haiz, besleyici kıymeti yüksek, hazmı kolay olan bir mamûl demektir.

Böylece, yüksek evsafı dolayısı ile VİTA, ev kadınlarının en çok aradıkları ve daima tercih ettikleri bir mamûldür.

Grafika

En iyinin iyisi yoktur. **Vita**

V 75

Denizcilik Bankası

1958

YILINDA

Suadiye'de

Apartman Katları

VE

1160 kişiye

para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

İç ve Dış

Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

T. C.

ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi:
YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8

Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Tabii, kışın garsonluk ediyordu!..